

॥ उत्तर गीता भाष्य ॥

.. Uttara Gita Bhashya ..

sanskritdocuments.org

September 11, 2017

.. Uttara Gita Bhashya ..

॥ उत्तर गीता भाष्य ॥

Sanskrit Document Information

Text title : Uttara-Gita

File name : uttaragiitaa-bhaashya.itx

Category : gItA, giitaa, svara, vyAsa

Location : doc_giitaa

Author : Vyasa (?)

Transliterated by : Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com

Proofread by : Sunder Hattangadi, Domenico Salvati salvati-domenico at alice.it

Description-comments : Mahabharata (?)

Latest update : May 21, 2008, February 22, 2016

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

September 11, 2017

sanskritdocuments.org

॥ उत्तरगीता ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकार्य श्रीमद्गौडपादाचार्यैः
विरचितया व्याख्यया समेता संभूषिता ॥

अभएडं सखिदानन्दमवात्मनसगोचरम् ।
आत्मानमभिलाधारमाश्रयेऽभीष्टसिद्धये ॥

छल भलु भगवानर्जुनः धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे
भगवद्गुपदिष्टमात्मतत्त्वोपदेशं विषयभोगप्रावण्येन
विस्मृत्य पुनस्तदेवात्मतत्त्वं ज्ञातुं भगवन्तं पृच्छति—

अर्जुन उवाच —

यदेकं निष्कलं ब्रह्म व्योमातीतं निरञ्जनम् ।
अप्रतर्क्यमविज्ञेयं विनाशोत्पत्तिवर्जितम् ॥ १ ॥

कारणं योगनिर्मुक्तं छेतुसाधनवर्जितम् ।
दृढयाम्भुजमध्यस्थं ज्ञानज्ञेयस्वरूपकम् ॥ २ ॥

तत्क्षणादेव मुच्येत यज्ज्ञानाद्भ्रूढि केशव ।

छे केशव यज्ज्ञानात् यस्य ब्रह्मणः सम्यग्ज्ञानात्

तत्क्षणादेव ज्ञानोत्तरक्षणादेव मुच्येत

अविद्यानिवृत्तिद्वारा

आनन्दावाप्तिर्भवेत्, तत् ब्रह्म भ्रूढि

स्वरूपतटस्थलक्षणाभ्यां

प्रतिपाद्य इत्यर्थः । अतदेव लक्षाणैर्दृश्यति—

यदित्यादिना ।

अेकं सजातीयविजातीयस्वगतभेदरहितम्, निष्कलं

अवयवरहितम्, व्योमातीतम्,

आकाशादियत्तुर्विशतितत्त्वातीतम्,

निरञ्जनम् स्वयंप्रकाशम्, अप्रतर्क्यम्,

अमनोगोचरम्—

'यन्मनसा न मनूते' इति श्रुतेः, अविज्ञेयं

प्रमाणाविषयम्—

'यद्वायानिरुक्तम्' 'यतो वायो निवर्तन्ते'
 इति श्रुतेः,
 विनाशोत्पत्तिवर्जितं त्रैकालिकरूपम्, कारणं
 सर्वोत्पत्तिनिमित्तोपादान-
 रूपम्, योगनिर्मुक्तं वस्त्वन्तरसंभन्धरहितम्,
 उेतुसाधनवर्जितं निमित्तत्वोपादनत्वधर्मादिवर्जितं
 इत्यर्थः, स्वस्य सनातनत्वेन ताभ्यामेव वर्जितमिति वा,
 लृट्याम्बुजमध्यस्थं सर्वलोकान्तर्नियामकतया
 सर्वलोकलृट्य-
 कमलमध्यस्थम्, ज्ञानज्ञेयस्वरूपकं ज्ञानं
 स्वविषयप्रकाशः
 ज्ञेयं विषयः तद्बुभयस्वरूपं तद्बुभयसत्तात्मकम्,
 यत् ब्रह्म, तत् कीदृशमिति प्रश्नार्थः ॥

अेवमर्जुनेन पृष्टो भगवान्
 प्रश्नार्थमभिनन्दन् उत्तरमाह—

श्रीभगवानुवाच —

साधु पृष्टं मलाभाडो बुद्धिमानसि पाण्डव ॥ ३ ॥

यन्मां पृच्छसि तत्त्वार्थमशेषं प्रवदाम्यहम् ।

हे मलाभाडो इति सम्बोधयन्
 सर्वशत्रुनिर्बलसामर्थ्यं
 धीतयति । शत्रवो रागाद्यश्च । हे पाण्डवेति सत्कुलप्रसूतिं
 धीतयति । बुद्धिमानसीति स्तुवन्
 स्वोक्तार्थग्राहणवधारणसामर्थ्यं
 धीतयति । त्वं मां प्रति यदात्मतत्त्वं पृच्छसि, तदशेषं
 यथा भवति तथा तुभ्यमहं प्रवदामि ।

तदेवात्मतत्त्वं सोपायमाह—

आत्ममन्त्रस्य लंसस्य परस्परसमन्वयात् ॥ ४ ॥

योगेन गतकामानां भावना ब्रह्म यक्षते ।

आत्मनि तात्पर्येण पर्यवसन्नस्य प्रणवात्मकस्य मन्त्रस्य
 तात्पर्यविषयस्य, उंसस्य उन्ति स्वतत्त्वज्ञानेन
 ज्ञानृसंसारमिति उंसः तस्य परमात्मनः,
 परस्परसमन्वयात्
 अन्धोन्धप्रतिपाद्यप्रतिपाद्यकभावसंसर्गात्, अनेन
 सर्ववेदान्ततात्पर्यगोचरत्वम् ' तत्तु समन्वयात् '
 एति समन्वयाधिकरणोक्तं दर्शितम्; योगेन
 आत्मतत्त्वविचारार्थेन,
 गतकामानां नष्टारिषड्वर्गाणाम्—अनेन ज्ञानप्रति-
 बन्धककल्मषनिवृत्तिः दर्शिता; तेषां या भावना
 ' तत्त्वमसि ' एत्यादिवाक्यजन्या चरमवृत्तिः,
 तन्निवृत्तिर्वा,
 तज्जन्त्याविद्यानिवृत्तिर्वा, तन्निवृत्त्यधिष्ठानं वा, सा
 ब्रह्मेति यक्षते
 प्राहुः तत्त्वज्ञाः एति शेषः ।

तदेव तत्त्वज्ञानं तन्निवर्त्याविद्यानिवृत्तिं च आह—

शरीरिणामजस्थान्तं उंसत्वं पारदर्शनम् ॥ ५ ॥
 उंसो उंसाक्षरं येतत्कूटस्थं यत्तदक्षरम् ।
 तद्विद्वानक्षरं प्राप्य जड्यान्मरणजन्मनी ॥ ६ ॥

अजस्य ज्वस्य अन्तम् अवधिभूतं उंसत्वं
 परब्रह्मस्वरूपत्वं शरीरिणां ज्वानां पारदर्शनं
 परमज्ञानं उंसः ब्रह्म उंसाक्षरं च प्रणवं च
 येतत्कूटस्थं यत्, येतदुभयसाक्षिभूतं यत्,
 तदक्षरमित्युच्यते ।
 अनेन त्रिविधपरिच्छेदशून्यत्वं दर्शितम् । तत्स्वरूपं
 विद्वान्
 विवेकीसन् तदक्षरं वस्तु प्राप्य
 मरणजन्मनीजननमरणप्रवाहउपं
 संसारं जड्यात् त्यजेदिति यावत् ॥

सा य मुक्तिः श्रुवपरमात्मनोरैक्यमिति प्रतिपाद्यति—

अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यते—

काकीमुपं ककारान्तमुकारश्चेतनाकृतिः ।

मकारस्य तु लुमस्य कोऽर्थः सम्प्रतिपद्यते ॥ ७ ॥

कं य अकं य काके सुभङ्गुभे, ते अस्य स्त एति काकी

श्रुवः अविद्याप्रतिबिम्बः, तस्य मुपं मुपस्थानीयं

बिम्बभूतं यद्भ्राम, तत्प्रतिपादकं यत् ककारान्तं,

मुपमित्येतत् काकाक्षिन्यायेन अत्रापि संबध्यते । तथा य

शब्दश्लेषः मुपभूतककारस्य काकीत्यत्र प्राथमिक-

ककारस्य अन्तम् अन्तिम् यदक्षरम् अकारात्मकं

पञ्चीकृतपञ्चमलाभूतानि तत्कार्याणि सर्वं

विराडित्युच्यते । अेतत् स्थूलशरीरमात्मनः ।

एन्द्रियैरर्थोपलब्धिर्जागरितम् । तद्बुभयाभिमानीयात्मा

विश्वः ।

अेतत्त्रयम् अकारस्यार्थः । उकारश्चेतनाकृतिः ।

काकीमुपेत्यत्र

मकारात् परो य उकारः अपञ्चीकृतपञ्चमलाभूतानि

तत्कार्यं

सप्तदशकं लिङ्गं छिरण्यगर्भं एत्युच्यते । अेतत्

सूक्ष्मशरीरमात्मनः । करणेषूपसंलृतेषु

जागरितसंस्कारजन्य-

प्रत्ययः सविषयः स्वप्नः, तद्बुभयाभिमानी आत्मा तैजसः ।

अेतत्त्रयमुकारस्यार्थः । अत एव

उकारश्चेतनाकृतिरित्युक्तम् ।

येतनाकृतिः येतनस्य छिरण्यगर्भात्मकतैजसस्य आकृतिः

वाचकः । मकारस्य — काकीमुपेत्यत्र

उकारात्पूर्वमभिहितो

यो मकारः शरीरद्वयकारणमात्माज्ञानं साभासं

अव्याकृतमित्युच्यते । तस्य न सत्, नासत्, नापि

सदसत्; न भिन्नम्, नाभिन्नम्, नापि भिन्नाभिन्नं

કુતશ્ચિત્

ન નિરવયવમ્, સાવયવમ્, નોભયમ્ :

કેવલબ્રહ્માત્મૈકત્વ-

જ્ઞાનાપનોદ્યમ્ । સર્વપ્રકારકજ્ઞાનોપસંહારો બુદ્ધેઃ

કારણાત્મનાવસ્થાનં સુષુપ્તિઃ । તદ્બુદ્ધ્યાભિમાન્યાત્મા

પ્રાજ્ઞઃ । એતત્ત્રયં તસ્ય મકારસ્યાર્થઃ । લુપ્તસ્ય—અકાર

ઉકારે, ઉકારો મકારે, મકાર ઓકારે, એવં લુપ્તસ્ય કોડર્થઃ

કકારાત્પરો યઃ અકારઃ તસ્ય ચોડર્થઃ લક્ષ્યસ્વરૂપં

મકારાત્પરસ્યોકારસ્ય

અર્થઃ લક્ષ્યસ્વરૂપમ્, ઓકારાત્માસાક્ષી કેવલચિન્માત્ર-

સ્વરૂપઃ નાજ્ઞાનં તત્કાર્યં ચ, કિં તુ નિત્યશુદ્ધબુદ્ધ-

મુક્તસત્યપરમાનન્દાદ્વિતીયં બ્રહ્મૈવ સમ્પ્રતિપદ્યતે તદૈક્યં

પ્રાપ્નોતીત્યર્થઃ । ' અયમાત્મા બ્રહ્મ ' ' સ

યશ્ચાયં પુરુષે યશ્ચાસાવાદિત્યે સ એકઃ ' '

તત્ત્વમસિ '

' અહં બ્રહ્માસ્મિ ' ઇત્યાદિશ્રુતિભ્ય ઇતિ ભાવઃ ॥

યદ્વા પાઠાન્તરે—

કાકીમુખકકારાન્તમુકારશ્ચેતનાકૃતિઃ ।

અકારસ્ય તુ લુપ્તસ્ય કોડર્થઃ સમ્પ્રતિપદ્યતે ॥

કં ચ અકં ચ કાકે સુખદુઃખે, તે અસ્ય સ્ત ઇતિ કાકી

જીવઃ તત્પ્રતિપાદકશબ્દસ્ય મુખે અગ્રે યઃ કકારઃ તસ્યાન્તઃ અકારઃ

બ્રહ્મ ચેતનાકૃતિઃ જીવાકારવદિત્યર્થઃ । બ્રહ્મૈવ

સ્વાવિધયા સંસરતિ ઇતિ ન્યાયાત્ । મકારસ્ય જીવત્વાકારસ્ય

લુપ્તસ્યાપગતસ્ય કોડર્થઃ

અખણ્ડાદ્વિતીયસચ્ચિદાનન્દસ્વરૂપોડર્થઃ ।

તં કાકીમુખેત્યાદ્યુક્તપ્રકારેણૈક્યાનુસન્ધાનવાન્

સમ્પ્રતિપદ્યતે

પ્રાપ્નોતિ ઇત્યર્થઃ । યદ્વા, હે કાકીમુખ બ્રહ્મ ત્વં

કકારાન્તઃ

કકારસ્યાન્તિમો વર્ણો ય અકારઃ તત્પ્રતિપાદ્યબ્રહ્મૈવેત્યર્થઃ ।

उकारः मूलप्रकृतिः तस्य ब्रह्मणः येतना येतयमाना
 आकृतिः शक्तिः । मकारस्य च लुप्तस्य परिणममानाविधा-
 लोपवतो ब्रह्मणः कोऽर्थः ककारात्परो य अकारः तस्य योऽर्थः
 लक्ष्यस्वरूपं तत्सम्प्रतिपद्यते तद्वैक्यं प्राप्नोतीत्यर्थः ।
 अेवमुपास्वेति शेषः । तथा च श्रुतिः ' आप्लवस्य
 प्रप्लवस्य, आएडी भव ज मा मुहुः, सुभादी
 दुःभनिधनाम्,

प्रतिमुञ्च्यस्व स्वां पुरम् ' इति । अस्वार्थः—डे ज
 जननमरण-

युक्तश्रुत्व त्वमाप्लवस्य श्रुवन्मुक्तो भव प्रप्लवस्य साक्षान्मुक्तो
 भव, आएडी ब्रह्माएडान्तर्वर्ती संसारि मुहुर्मा भव मा
 भूः । संसारी येत् किमपराधं धत्याशङ्क्याड—सुभादी
 वैषयिकसुभलेतुं दुःभनिधनां दुःभमेव निधने अन्ते,
 यस्यास्तां

स्वां पुरं स्थूलसूक्ष्मरूपदेहद्वयं प्रतिमुञ्च्यस्व त्यज ।

अेवं योगधारणयोपासकस्य प्राणायामपरायणस्य
 नान्तरीयकङ्कलमप्याड—

गच्छंस्तिष्ठन्सदा कालं वायुस्वीकरणं परम् ।
 सार्वकालप्रयोगेन सडस्रायुर्भविन्नरः ॥ ८ ॥

नरः ' शतायुः पुरुषः शतेन्द्रियः ' इति
 परिमितायुरपि गच्छन् गमनकाले तिष्ठन् अवस्थानकाले
 सदा कालं सर्वस्मिन्काले शयनादिकालान्तरे परं विशेषेण
 वायुस्वीकरणं प्राणायामं कुर्वन् तेन सार्वकालप्रयोगेन
 सार्वकालिकवायुधारणया सडस्रायुः सडस्रवर्षश्रुवी
 भवेत् भूयादित्यर्थः ॥

ननु परमङ्कलं कदा भवतीत्यत आड—

यावत्पश्येत्भगाकारं तदाकारं विचिन्तयेत् ।

भगाकारं लंसस्वरूपं यावत्पश्येत् यावत्पर्यन्तं
 साक्षाद्भुयात्, तावत्पर्यन्तं तदाकारं परब्रह्मस्वरूपं

पूर्वोक्तधारणया प्रवृद्धायुः पुरुषः विचिन्तयेत्
ध्यायेदित्यर्थः ॥

तादृशात्मसाक्षात्कारार्थं नैरन्तर्येण आत्मजगतो-
रभेदध्यानमाह—

भमध्ये कुरु यात्मानमात्ममध्ये य भं कुरु ।
आत्मानं भमयं कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ ८ ॥

भमध्ये दंडराकाशमध्ये आत्मानं परमात्मानं
कुरु अतदभिन्नसत्तात्मकमिति भावयेदित्यर्थः । आत्ममध्ये य
परमात्मनि भं कुरु आकाशं कुरु तद्गुणादानकं भावयेत् ।
आत्मानं परमात्मानं भमयम् आकाशात्मकं कृत्वा
किञ्चिदपि ब्रह्मव्यतिरिक्तमन्यदपि न चिन्तयेत् न
ध्यायेदित्यर्थः । यद्वा, भ-शब्देन शुचोऽभिधीयते,

आकाशशरीरं ब्रह्म ' इत्यादिश्रुतेः । आत्मशब्देन
परमात्मा
अभिधीयते । तयोरैक्यं बुद्ध्व न किञ्चिदपि चिन्तयेदिति ॥

अवमुक्तप्रकारेण योगी भूत्वा ब्रह्मज्ञाननिष्ठ एव
स्यात् इत्याह—

स्थिरबुद्धिरसंमूढो ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः ।
बहिर्योमस्थितं नित्यं नासाग्रे य व्यवस्थितम् ।
निष्ठलं तं विजानीयाच्छ्वासो यत्र लयं गतः ॥ १० ॥

ब्रह्मवित् उक्तप्रकारेण ब्रह्मज्ञानी सन् स्थिरबुद्धिः
निश्चलज्ञानी भूत्वा असंमूढः अज्ञानरहितः सन्
ब्रह्मणिस्थितः ब्रह्मनिष्ठ एव नित्यं यत्र श्वासः श्वासवायुः
लयं गतः नाशं प्राप्तः, तत्र नासाग्रे व्यवस्थितं
बहिर्योमस्थितं बहिराकाशस्थितं य निष्ठलं क्वातीतं कं
ब्रह्म
विजानीयात् बुध्यात् ॥

ब्रह्मज्ञाननिष्ठस्य मनोनेत्रव्यार्थं धारणा-

विशेषमाह—

पुटद्भयविनिर्मुक्तो वायुर्यत्र विलीयते ॥ ११ ॥

तत्र संस्थं मनः कृत्वा तं ध्यायेत्पार्थ ईश्वरम् ॥ १२ ॥

हे पार्थ पुटद्भयनिर्मुक्तः नासारन्द्भयविनिर्गतः
वायुः यत्र विलीयते लयं गच्छति, तस्मिन्मार्गे सम्यक्
स्थितं मनः कृत्वा तम् ईश्वरं ध्यायेत्
वक्ष्यमाणप्रकारेण
ध्यायेत् ॥

तमेव प्रकारमाह—

निर्मलं तं विजानीयात्षडूर्मिरहितं शिवम् ।

निर्मलं निष्कृष्टाङ्कारयैतन्यात्मकम्, अत एव
षडूर्मिरहितं क्षुत्पिपासादिहीनं शिवं मङ्गलस्वरूपमिति
विजानीयात् ध्यायेदित्यर्थः

किं च,

प्रभाशून्यं मनःशून्यं बुद्धिशून्यं निरामयम् ॥ १३ ॥

सर्वशून्यं निराभासं समाधिस्तस्य लक्षणम् ।

त्रिशून्यं यो विजानीयात्स तु मुच्येत बन्धनात् ॥ १४ ॥

प्रभाशून्यं वृत्त्यात्मकप्रकाशरहितम्, तत्र
हेतुः मनःशून्यं मनोरहितम्, अत एव बुद्धिशून्यं
आसक्ति-
रहितं निरामयं निर्व्याजम्, अत एव निराभासं
भ्रमरहितम्,
अत एव सर्वशून्यम् स्वव्यतिरिक्तवस्तुमात्रस्य मिथ्यात्वेन
आनन्दैकरसं यत् ब्रह्म, तद्दधानं समाधिः । तस्य तस्मिन्
स्थितस्य किं लक्षणमित्याशङ्क्याह—त्रिशून्यं पूर्वोक्त-
प्रभादिशून्यं यो विजानीयात् बुध्येत् । अतेन
जाग्रदाद्यवस्था-
त्रयशून्यत्वं दर्शितम् प्रभामनोबुद्धिशब्दैः कमेण

तासामभिधानात् । तादृशं ब्रह्म यो विजानीयात्, स
समाधिस्थः संसारबन्धनात् मुच्येत मुक्तो भवति ॥

अवं श्रुवन्मुक्तस्य देहादिष्वभिनिवेशो नास्तीत्याह—

स्वयमुच्यलिते देहे देही न्यस्तसमाधिना ।
निश्चलं तद्विजानीयात्समाधिस्थस्य लक्षणम् ॥ १५ ॥

देहे स्वयम् अनादिप्रारब्धकर्मवासनावशात्
उच्यलिते गमनादिकं कुर्वत्यपि देही श्रुवः न्यस्तसमाधिना
निश्चलसमाधियोगेन निश्चलं यथा भवति तथा तं
परमात्मानं विजानीयात् । तदेव समाधिस्थितस्य आत्मयोग-
स्थितस्य लक्षणमित्युच्यते ॥

एतोऽध्यात्मज्ञस्य लक्षणमुच्यते—

अमात्रं शब्दरहितं स्वरव्यञ्जनवर्जितम् ।
बिन्दुनादकलातीतं यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १६ ॥

अमात्रं द्रस्वदीर्घप्लुतादिरहितं शब्दरहितं
शब्दातीतम्, स्वरव्यञ्जनवर्जितं
अक्षरसमूहात्मकपदानभिधेयं
बिन्दुनादकलातीतम्—अनुस्वारो बिन्दुः संवृते गलविवरे
यदीर्घ-
घण्टानिर्द्वादवदनुराणं स नादः, कला नादैकदेशः
तैरतीतम्, न यथाकथञ्चिच्छब्दवाच्यमित्यर्थः ।
अेतादृशं ब्रह्म
यो वेद, स वेदवित् सकलवेदान्ततात्पर्यज्ञः नान्य
एत्यर्थः ॥

अवं प्राप्तात्मतत्त्वज्ञानस्य असम्भावनाविपरीत-
भावनादिनिवृत्तौ सत्यां न किञ्चित्कृत्यमस्तीत्याह—

प्राप्ते ज्ञानेन विज्ञाने ज्ञेये च हृदि संस्थिते ।
लब्धशान्तिपदे देहे न योगो नैव धारणा ॥ १७ ॥

ज्ञानेन परोक्षात्मकेन विज्ञाने अपरोक्षानुभवात्मके,

यद्वा, ज्ञानेन शास्त्राचार्योपदेशजन्वेन विज्ञाने
अनुभवात्मके प्राप्ते सति, ज्ञेये सर्ववेदान्ततात्पर्यगोचरे
परमात्मनि लुट्टि संस्थिते लुट्टिपरोक्षतया भासमाने
सति, देहे देहोपाधिमति श्रुते लब्धशान्तिपदे
सम्प्राप्तभ्रमभावे सति, तदा, योगोऽपि नास्ति धारणा
य नास्ति;

सिद्धे कृते साधनेन प्रयोजनाभावादिति भावः ॥

अेवमात्मतत्त्वापरोक्षज्ञानेन मुक्तः सन् ईश्वर अेव
जायते इति तस्य स्वरूपमाह—

यो वेदाद्यै स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते य प्रतिष्ठितः ।
तस्य प्रकृतिवीनस्य यः परः स मलेश्वरः ॥ १८ ॥

वेदाद्यै सर्ववेदानामाद्यै वेदस्याधःस्रवणपरिहाराय
विधीयमानः वेदान्ते य सर्ववेदानामन्ते य उपर्युक्तमण-
परिहाराय प्रतिष्ठितः संस्थापितः, यकारात् सर्ववेद-
रक्षणाय वेदमध्ये य निपातितः यः स्वरः प्रणवात्मकः,
तस्य प्रणवस्य प्रकृतौ परावस्थायां वीनस्य यः परः
परादिव्यक्तुष्टयोद्धोषकः, उपलक्षणां चैतत् सर्व-
प्राणोन्द्रियकरणवर्गप्रबोधकः सर्वनियन्ता सर्वान्तर्यामी
यो मलेश्वर इति प्रसिद्धः स अेव आत्मतत्त्वज्ञानी, नान्य
इत्यर्थः ॥

आत्मतत्त्वापरोक्षानुभवात्पूर्वं यावान् तत्साधन-
प्रयासः कृतः, जाते य तस्मिन् अनुभवे स न कर्तव्य इति
सदृष्टान्तमाह—

नावार्थी य भवेत्तावधावत्पारं न गच्छति ।
उत्तीर्णो य सरित्पारे नावया किं प्रयोजनम् ॥ १९ ॥

यावत् यावत्पर्यन्तं पारं नदीतीरे न गच्छति न
सम्प्राप्नोति, तावत् तावत्पर्यन्तं नावार्थी नदीतरण-
साधनफलनार्थी भवेत् भूयात्, सरित्पारे नदीतीरे
उत्तीर्णो सति नावया नदीतरणसाधनेन किं प्रयोजनं किमपि

नास्तीत्यर्थः । तद्द्रष्टव्यं आत्मापरोक्षे जाते
शास्त्रादिभारैः किं
प्रयोजनमिति भावः ॥

तदेव भङ्ग्यन्तरेण सदृष्टान्तमाह—

ग्रन्थमभ्यस्य मेधावी ज्ञानविज्ञानतत्परः ।
पलालमिव धान्यार्थी त्यजेद्ग्रन्थमशेषतः ॥ २० ॥

मेधावी बुद्धिमान् ग्रन्थमभ्यस्य वेदान्तादिश्रवणं
कृत्वा, ज्ञाने सामान्यज्ञाने विज्ञाने विशेषानुभवे
तत्परः सन् ग्रन्थं सर्वशास्त्रं त्यजेत् । अत्र दृष्टान्तः—
धान्यार्थी धान्यसहितं तृणमादाय तद्गतधान्यस्वीका-
रानन्तरं पलालं गतकण्डिशं तृणं यथा त्यजेत्
तद्वदित्यर्थः ॥

किंय —

उल्कावस्तो यथा कश्चिद्द्रव्यमालोक्य तां त्यजेत्
ज्ञानेन ज्ञेयमालोक्य पश्चाज्ज्ञानं परित्यजेत् ॥ २१ ॥

कश्चित् लोके अन्धकारस्थितद्रव्यदर्शनार्थी सन्,
यथा उल्कावस्तो भवति, पश्चाद्द्रव्यमालोक्य तदनन्तरं
तामुल्कां यथा त्यजेत्, तथा ज्ञानेन ज्ञानसाधनेन
ज्ञेयं ब्रह्म आलोक्य अपरोक्षीकृत्य पश्चात् ज्ञानं
ज्ञानसाधनं परित्यजेत् इत्यर्थः ।

जाते यापरोक्षज्ञाने, तेन प्रयोजनाभावात्
साधनं परित्याज्यमित्येतद्दृष्टान्तान्तरेणाप्याह—

यथामृतेन तृप्तस्य पयसा किं प्रयोजनम् ।
अेवं तं परमं ज्ञात्वा वेदैर्नास्ति प्रयोजनम् ॥ २२ ॥

यथा अमृतेन सागरमथनाद्भूतेन अमृतेन तृप्तस्य
सन्तुष्टस्य पयसा क्षीरेण प्रयोजनं नास्ति, अेवं परमं
तं ज्ञात्वा परमात्मानमपरोक्षीकृत्य वेदैः वेदान्त-
शास्त्रादिभिः किं प्रयोजनम्, न किमपीत्यर्थः ॥

किंय, तत्त्वज्ञानिनः विधिनिषेधादिकर्तव्यमपि नास्तीत्याह—

ज्ञानामृतेन तृप्तस्य कृतकृत्यस्य योगिनः ।
न यास्ति किञ्चित्कर्तव्यमस्ति येन स तत्त्ववित् ॥ २३ ॥

ज्ञानामृतेन तृप्तस्य आनन्दैकरसं प्राप्तस्य कृत-
कृत्यस्य कृतार्थस्य योगिनः मुक्तस्य किञ्चिदपि
विधिनिषेधादि कर्तव्यं नास्ति, तत्त्वेन उत्तीर्णत्वादिति भावः ।
कर्तव्यमपि लोकासंग्रहार्थमेव, यद्यभिनविवेशेन कर्मासक्तिरस्ति,
तर्हि स तत्त्वविन्न भवति, आरुढो न भवतीत्यर्थः ॥

अर्थज्ञानं विना केवलं वेदपाठमात्रेण वेदवित्त्वं
नास्ति, किं तु वेदतात्पर्यगोचरब्रह्मज्ञानेनैव
वेदवित्त्वमित्याह—

तैलधाराभिवाञ्छिन्नं दीर्घघण्टानिनादवत् ।
अवाञ्छ्यं प्रणवस्याग्रं यस्तं वेद स वेदवित् ॥ २४ ॥

तैलधाराभिवाञ्छिन्नं सन्ततधारावत्
विच्छेदरहितं दीर्घघण्टानिनादवत्
अतिदीर्घघण्टाध्वन्यग्रवञ्छ्य
विच्छेदरहितं अवाञ्छ्यम् अवाङ्मनसगोचरं प्रणवस्य
अकारोमकारबिन्दुनादात्मकस्य सकलवेदसारस्य अग्रं लक्ष्यं
ब्रह्म यो वेद, स वेदवित् वेदान्तार्थज्ञानी; नान्ये इत्यर्थः ॥

तत्त्वज्ञानिनः समाधिसाधनस्वरूपमाह—

आत्मानमरणिं कृत्वा प्रणवं चोत्तरारणिम् ।
ध्याननिर्मथनाभ्यासादेवं पश्येन्निरगूढवत् ॥ २५ ॥

आत्मानं आत्मनि कर्तृत्वाद्यध्यासवन्तं श्रुत्वा अरणिं
कृत्वा अधरारणिं भावयित्वा, प्रणवं परमात्मप्रतिपादकं
शब्दं उत्तरारणिं कृत्वा भावयित्वा,
ध्याननिर्मथनाभ्यासात्
ध्यानरूपमथनेन पौनःपुन्येन पूर्वोक्तप्रकारेण निगूढवत्
पाण्डित्याप्रकटनेन यो वर्तते, स अयेवं परमात्मानं पश्येत्;

નાન્ય ઇત્યર્થઃ ॥

યાવદપરોક્ષાનુભવપર્યન્તં સ્વયંપ્રકાશબ્રહ્મ-
ધારણામાહ—

તાદૃશં પરમં રૂપં સ્મરેત્યર્થ ડ્યનન્યધીઃ ।
વિધૂમાગ્નિનિભં દેવં પશ્યેદત્યન્તનિર્મલમ્ ॥ ૨૬ ॥

હે પાર્થ, વિધૂમાગ્નિનિભં વિગતધૂમાગ્નિરિવ
દ્યોતમાનમ્ અત્યન્તનિર્મલમ્ અતિસ્વચ્છં દેવં સ્વયં-
પ્રકાશં પરમાત્માનં યાવત્પશ્યેત્ અપરોક્ષીકુર્યાત્,
તાવત્ તાદૃશં પરમં સર્વોત્કૃષ્ટં રૂપં બ્રહ્મ-
સ્વરૂપમ્, અનન્યધીરિતિ અનન્યચિત્તઃ સન્ સંસ્મરેત્
બ્રહ્મધારણાં કુર્યાદિત્યર્થઃ ॥

ભાવનાપ્રકારમેવ બ્રહ્મસ્વરૂપપ્રકટનવ્યાજ્ઞેન
વિશદયતિ—

દૂરસ્થોઽપિ ન દૂરસ્થઃ પિણ્ડસ્થઃ પિણ્ડવર્જિતઃ ।
વિમલઃ સર્વદા દેહી સર્વવ્યાપી નિરઞ્જનઃ ॥ ૨૭ ॥

દેહી જીવઃ સર્વદા સર્વસ્મિન્ કાલે દૂરસ્થોઽપિ અણ્ણસ્ય
પરોક્ષવત્ સ્થિતોઽપિ ન દૂરસ્થઃ પરોક્ષસ્થિતો ન ભવતિ;
કિં તુ સર્વદાપિ અપરોક્ષ એવેત્યર્થઃ । પિણ્ડસ્થોઽપિ અણ્ણસ્ય
શરીરસમ્બન્ધાધ્યાસાત્ પરિચ્છિન્નવત્ ભાસમાનોઽપિ,
પિણ્ડવર્જિતઃ શરીરસમ્બન્ધધ્યાસરહિતઃ; તત્ર હેતુઃ—
વિમલઃ નિર્મલઃ સર્વવ્યાપી સર્વતઃ પરિપૂર્ણઃ નિરઞ્જનઃ સ્વયં-
પ્રકાશશ્ચ । એવં ધ્યાયેદિતિ પૂર્વેણ સમ્બન્ધઃ ॥

કિંચ, દેહાધ્યાસાત્ પ્રતીયમાનં
કર્તૃત્વભોક્તૃત્વાદિકમાત્મનો નાસ્તિ ઇત્યાહ—

કાયસ્થોઽપિ ન કાયસ્થઃ કાયસ્થોઽપિ ન જાયતે ।
કાયસ્થોઽપિ ન ભુઞ્જનઃ કાયસ્થોઽપિ ન બધ્યતે ॥ ૨૮ ॥

દેહી જીવઃ કાયસ્થોઽપિ શરીરાધ્યાસવાનપિ ન
કાયસ્તઃ શરીરનિમિત્તબન્ધરહિતઃ । કાયસ્થોઽપિ

जन्मादिवच्छरीरस्थोऽपि न जायते शरीरनिमित्तजन्मरहित इत्यर्थः ।
 कायस्थोऽपि भोगसाधनीभूतशरीरस्थोऽपि न भुञ्जानः भोगरहितः ।
 कायस्थोऽपि बन्धलेतुभूतदेलस्थोऽपि न बध्यते बन्धनं
 न प्राप्नोतीत्यर्थः ।

किंय—

कायस्थोऽपि न लिप्तः स्यात्कायस्थोऽपि न बाध्यते ।

कायस्थोऽपि सुप्तदुःखादिउेतुभूतदेलसम्बन्धोऽपि
 न लिप्तः स्यात् सुप्तदुःखादिसम्बन्धरहित इत्यर्थः ।
 कायस्थोऽपि मरणधर्मवदेलस्थोऽपि न बाध्यते न म्रियत इत्यर्थः ।
 अनेन जन्मादिषुत्भाविकारशून्यत्वं दर्शितम् ॥

यदध्यासेन आत्ममोडात्संसृतिः, तदपवादेन तत्रैव
 डेलान्तःकरणदावात्मा विचारणीय इत्याड—

तिलमध्ये यथा तैलं क्षीरमध्ये यथा घृतम् ॥ २९ ॥

पुष्पमध्ये यथा गन्धः कूलमध्ये यथा रसः ।
 काष्ठाग्निवत्प्रकाशेत आकाशे वायुवय्यरेत् ॥ ३० ॥

आत्मा तिलमध्ये तैलाच्छाडकतिलेषु यथा तैलम्,
 यन्नादिना तिले निष्पिष्टे यथा तिलात्पृथक् तैलं शुद्धं
 भासते, यथा क्षीरमध्ये घृताच्छाडकक्षीराणां मध्ये
 क्षीरत्वापनोडकोपायद्वारा दधिपरिणामे मथनेनापनीते
 नवनीतादिपरिणामद्वारा अग्निसंयोगात् यथा घृतं
 प्रतीयते, तथा पुष्पाणां मध्ये यथा गन्धः प्रतीयते,
 कूलमध्ये त्वगस्थ्यादिडेयांशपरित्यागेन यथा रसो
 भासते, आकाशे यथा वायुः सर्वगतः सन् वाति
 संयरति, तथा काष्ठाग्निवत् अरण्यादिस्थिताग्निः
 मथनादिना मथिते
 यथा काष्ठभावं विडाय स्वयंप्रकाशतया भासते,
 तद्द्रदात्मापि अन्नमयादिपञ्चकोशेषु मध्ये डेयांश-
 परित्यागेन आनन्दात्मकतया स्वयंप्रकाशः सन् भासत
 इत्यर्थः ॥

अेतदेव दार्ष्टान्तिडे सर्वं स्पष्टमुपपाद्यति—

तथा सर्वगतो देही देहमध्ये व्यवस्थितः ।

मनस्थो देशिनां देवो मनोमध्ये व्यवस्थितः ॥ ३१ ॥

तथा पूर्वोक्ततैलादिवत् सर्वगतः सर्वव्यापी देही

शुभः देहमध्ये नानाभिन्नतिर्यग्देहादिदेहमध्ये व्यवस्थितः

नानाभिन्नतिलेषु तैलवत् अेकत्वेन स्थित इत्यर्थः । देहिनां

तत्तद्देहभेदेन भिन्नानां शुभानां मनस्थः तत्तदन्तः-

करणस्थः देवः शश्वरः मनोमध्ये

तत्तद्दुष्टादुष्टान्तःकरणेषु

व्यवस्थितः साक्षितया भासत इत्यर्थः ॥

तादृशब्रह्मापरोक्ष्येण मुख्यन्त इत्याह—

मनस्थं मनमध्यस्थं मध्यस्थं मनवर्जितम् ।

मनसा मन आलोक्ष्य स्वयं सिध्यन्ति योगिनः ॥ ३२ ॥

मनस्थं मनोऽवच्छिन्नं मनमध्यस्थं मनःसाक्षि-

भूतं मध्यस्थं सर्वसाक्षिभूतम् मनवर्जितं

सङ्कल्पविकल्पादिरहितं मनः अवबोधात्मकं देवं मनसा

परिशुद्धान्तःकरणेन आलोक्ष्य तद्गोचरापरोक्ष्यरमवृत्तिं

लब्ध्वा योगिनः स्वयमेव सिध्यन्ति निवृत्ताविधेया मुक्ता

भवन्तीत्यर्थः ॥

आकाशं मानसं कृत्वा मनः कृत्वा निरास्पदम् ।

निश्चलं तद्विजानीयात्समाधिस्थस्य लक्षणम् ॥ ३३ ॥

आकाशवन्मानसं मनो निर्मलं कृत्वा मनः

सङ्कल्पविकल्पात्मकं निरास्पदम् निर्विषयं कृत्वा निश्चलं

निश्चिन्मयीश्वरं यो विजानीयात्, स अेव समाधिस्थः ।

तादृशज्ञानमेव समाधिस्थस्यापि लक्षणमित्यर्थः ॥

आरुढस्य लक्षणमुक्तम्, आरुरुक्षोरुपायमाह—

योगामृतसं पीत्वा वायुभक्षः सदा सुधी ।

यममभ्यस्यते नित्यं समाधिर्मृत्युनाशकृत् ॥ ३४ ॥

योगामृतरसं पीत्वा यमनियमाद्यष्टाङ्गयोग-
अमृतपानं कृत्वा तत्तत्प्रतिपादकशास्त्रमभ्यस्येत्यर्थः,
वायुभक्षः वायुमात्रादरः, उपलक्षणमेतत्, छितमित-
मेध्याशी, सदा सुप्पी सर्वदा सन्तुष्टः सन्, यं यमं
मनोनिग्रहं नित्यमभ्यस्यते, स समाधिरित्युच्यते । स समाधिः
मृत्युनाशकृत् जननमरणसंसारनाशकृदित्यर्थः ॥

तादृशसमाधौ स्थितस्य लक्षणमाह—

उर्ध्वशून्यमधःशून्यं मध्यशून्यं यदात्मकम् ।
सर्वशून्यं स आत्मैति समाधिस्थस्य लक्षणम् ॥ ३५ ॥

उर्ध्वशून्यम् उर्ध्वदेशपरिच्छेदरहितं
अधःशून्यम् अधोमध्यदेशपरिच्छेदरहितं सर्वशून्यं
देशकालादिपरिच्छेदरहितं यदात्मकं यत्स्वरूपम्, स
आत्मैति भावना समाधिस्थस्य लक्षणमित्यर्थः ॥

अेतस्याऽकान्तिकदृष्टेः विधिनियमातीतत्वमाह—

शून्यभावात्तत्त्वात्मा पुण्यपापैः प्रमुच्यते ।

शून्यमिति सर्वपरिच्छेदरहितमिति भावितः वासितः
भावः अभिप्रायो यस्यात्मनः तादृशः सन्
शून्यभावात्तत्त्वात्मा
योगी पुण्यपापैः विधिनियमप्रयुक्तैः प्रमुच्यते मुक्तो
भवतीत्यर्थः ॥

अवं भगवद्गुणदृष्टिसमाधौ विरोधमसम्भवं च आह—

अर्जुन उवाच—

अदृश्ये भावना नास्ति दृश्यमेतद्विनश्यति ॥ ३६ ॥

अवर्णमस्वरं ब्रह्म कथं ध्यायन्ति योगिनः ।

अदृश्ये ज्ञानागोचरे वस्तुनि भावना ध्यानं नास्ति;
ननु तर्हि दृश्यं भवत्विति चेत्, दृश्यमेतत्सर्वं

विनश्यति नाशं प्राप्नोति शुक्तिकाऽध्यवत् । तथा य
अवर्णं रूप-

रहितम् अस्वरं शब्दागोरं ब्रह्म योगिनः कथं ध्यायन्ति,
ध्यानस्य स्मृत्यात्मकत्वेनाननुभूते तद्योगात् एति भावः ।

न हि सावयवमूर्त्यादिमत्त्वेन वयं ध्यानं ब्रूमः
येन त्वयोक्तं घटेत, किं तु निर्विशेषपरब्रह्मण्येव निर्मलं
निष्कलमित्यादिना, वेदान्तजन्यवृत्तिगोरत्येन
तत्सम्भवतीत्यभिप्रायेण—

श्रीभगवानुवाच—

उर्ध्वपूर्वमधःपूर्वमध्यपूर्वमध्यात्मकम् ॥ ३७ ॥

सर्वपूर्वस्य आत्मेति समाधिस्थस्य लक्षणम् ।

उर्ध्वधोमध्यपूर्वशब्दैः सर्वदेशतः सर्वकालतः
परिच्छेदं व्यावर्तयति । यदात्मकं यत् ऐतादृशं वस्तु
सर्वत्र परिपूर्णं स आत्मेति यो ध्यायति, स समाधिस्थः ।
तस्य लक्षणमपि तदेवेत्यर्थः ॥

न-वयं सालम्बनयोगो निरालम्बनयोगो वेति द्वेषा
विकल्प्य तत्र दोषमाशङ्क्या—

अर्जुन उवाच—

सालम्बस्याप्यनित्यत्वं निरालम्बस्य शून्यता ॥ ३८ ॥

उभयोरपि दृष्टत्वात्कथं ध्यायन्ति योगिनः ।

सालम्बस्य मूर्त्याधारादिसहितस्य अनित्यत्वं विनाशित्वम्,
निरालम्बस्य मूर्त्याधारादिरहितस्य शून्यता शश-
विषाणायित्वम्, एवमुभयोरपि दृष्टत्वात्
दोषघटितत्वात् योगिनः कथं ध्यायन्तीति प्रश्नार्थः ॥

यज्ञादानादिना शुद्धान्तःकरणस्य
वेदान्तजन्यनिर्विशेषब्रह्मगोर्यवृत्तिसम्भवात् न
शून्यतेत्यभिप्रायेण—

श्रीभगवानुवाच—

दृढयं निर्मलं कृत्वा चिन्तयित्वाप्यनामयम् ॥ ३९ ॥

अहमेव धृष्टं सर्वमिति पश्येत्परं सुभम् ।

दृढयं चित्तं निर्मलं ज्ञानविरोधिरागादिदोषरहितं
कृत्वा अनामयं चिन्तयित्वा धृष्टं ध्यात्वा परं सुभी सन्
अेक अेवाहमिदं सर्वं जगज्जलमहमेव न मत्तो व्यतिरिक्तमन्यत्
धृति पश्येत् अपरोक्षानुभवं प्राप्नुयात् धृत्यर्थः ॥

अर्थात्मकस्य जगतः शब्दनिरूप्यत्वेन शब्दस्य वार्ता-
त्मकत्वेन वार्तानां प्राणवात्मकत्वेन प्राणवस्य बिन्दुात्मकत्वेन
बिन्दोः नादात्मकत्वेन नादस्य ब्रह्मध्यानस्थानात्मक-
कलात्मकत्वेन ब्रह्मणि समन्वयेन बिन्दुनादकलातीतं ब्रह्म
ध्यायेदिति भगवतोक्तम्, तद्विविच्य ज्ञातुं पृच्छति—

अर्जुन उवाच—

अक्षराणि समात्राणि सर्वे बिन्दुसमाश्रिताः ॥ ४० ॥

बिन्दुभिर्बिधते नादः स नादः केन बिधते ।

हे भगवन् समात्राणि अक्षराणि अकारादीनि सर्वे
सर्वाणि विद्गव्यत्ययः आर्षः, बिन्दुसमाश्रिताः
बिन्दुतन्मात्राणीत्यर्थः । बिन्दुस्तु नादेन बिधते नादतन्मात्रः
सन् तत्र समन्वेतीत्यर्थः । स नादः कलायां समन्वेति । सा
कला

कुत्र समन्वेति धृति प्रश्नार्थः । यद्यपि श्लोके स नादः केन
बिधत धृति

नादस्यैव समन्वयः पृष्ट धृति भाति, तथापि नादस्य
कलासमन्वय

धृति प्रसिद्धत्वात् नादपदं कलोपलक्षणम् ॥

अेवं पृष्टो भगवान् ब्रह्मणि समन्वेति धृति

उत्तरमाह—

श्रीभगवानुवाच—

અનાહતસ્ય શબ્દસ્ય તસ્ય શબ્દસ્ય ચો ધ્વનિઃ ॥ ૪૧ ॥

ધ્વનેરન્તર્ગતં જ્યોતિર્જ્યોતિરન્તર્ગતં મનઃ ।

તન્મનો વિલયં યાતિ તદ્વિષ્ણોઃ પરમં પદમ્ ॥ ૪૨ ॥

અનાહતસ્ય શબ્દસ્ય પરાવસ્થાપન્નપ્રણવસ્ય યઃ ધ્વનિઃ
નાદઃ તસ્ય નાદસ્ય જ્યોતિઃ અન્તર્ગતમ્ । તેન તેજોરૂપકલાયાં
નાદસ્થાન્તર્ભાવ ઇતિ તાત્પર્યમ્ । કલાન્તર્ભાવમાહ—
જ્યોતિરન્તર્ગતં મન ઇતિ । મનસઃ જ્યોતિષ્યન્તર્ભાવો નામ
તન્માત્રયા તત્ર વ્યાપ્તિઃ । તથા ચ મનસિ જ્યોતિષઃ કલાયાઃ
સમન્વય ઇતિ

ભાવઃ । તત્ મનઃ શબ્દાદિપ્રપગ્ચકારણભૂતં મનઃ

યત્ર વિલયં યાતિ, યત્ર બ્રહ્મણિ

વેદાન્તજન્યનિર્વિકલ્પકબ્રહ્મ-

ગોચરમનોવૃત્તિઃ લયં યાતિ, તત્ વૃત્તિલયસ્થાનં વૃત્તિ-

લયાત્મકં વા વિષ્ણોઃ પરમમ્ ઉત્કૃષ્ટે પદં સ્વરૂપમિતિ ।

તદુક્તમ્—મનઃ કાયાગ્નિના હન્તીત્યાદિના ॥

પુનસ્તદેવ વિશિનષ્ટિ—

ઐકારધ્વનિનાદેન વાયોઃ સંહરણાન્તિકમ્ ।

નિરાલમ્બં સમુદ્દિશ્ય યત્ર નાદો લયં ગતઃ ॥ ૪૩ ॥

ઐકારધ્વનિનાદેન ઐકારધ્વન્યાત્મકનાદેન સહ વાયોઃ
સંહરણાન્તિકં રેચકપૂરકાદિક્કમેણ નિયમિતવાયોરુપસંહાર-
પર્યન્તં નિરાલમ્બં નિર્વિશેષં બ્રહ્મ સમુદ્દિશ્ય લક્ષ્યં
કૃત્વા ધ્યાયેત્ । યત્ર સ નાદો લયં ગતઃ નાશં
પ્રાપ્નુયાત્, તત્ નાદનાશાધિકરણાત્મકં નાદનાશાત્મકં
વા વિષ્ણોઃ પરમં પદમિત્યર્થઃ ॥

એવં ધ્યાનપ્રકારેણ શુદ્ધાન્તઃકરણસ્ય આરુઢસ્ય
પુણ્યપાપે વિઘ્ન્ય બ્રહ્મસાયુજ્યેડભિહિતે,
આરુરુક્ષોરપરિશુદ્ધ-
અન્તઃકરણિત્વેન બ્રહ્મસાયુજ્યાસમ્ભવે

धर्माधर्मविधूननासम्भवेन

तद्द्वारा जननमरणादिकमवश्यं भाव्यमिति मनसि निश्चित्य var भावितव्यमिति
पुनरावृत्तिप्रकारं पृच्छति—

अर्जुन उवाच—

भिन्ने पञ्चात्मके देहे गते पञ्चसु पञ्चधा ।

प्राणैर्विमुक्ते देहे तु धर्माधर्मौ क्व गच्छतः ॥ ४४ ॥

पञ्चात्मके पञ्चभूतात्मके देहे स्थूलशरीरे

भिन्ने गते सति, पञ्चसु पञ्चभूतेषु पञ्चधा

तत्तत्पृथिव्याद्या-

कारेण स्थितेषु सत्सु, देहे प्राणैः प्राणादिपञ्चवायुभिः

वियुक्ते सति, धर्माधर्मौ पुण्यपापे क्व गच्छतः कुत्र

यास्यतः ॥

अवं पृष्टो भगवान् विद्गशरीराधारतया तिष्ठत

इत्युत्तरमाह—

श्रीभगवानुवाच—

धर्माधर्मौ मनश्चैव पञ्चभूतानि यानि य ।

इन्द्रियाणि य पञ्चैव याश्चान्याः पञ्च देवताः ॥ ४५ ॥

ताश्चैव मनसा सर्वे नित्यमेवाभिमानतः ।

शुभेन सह गच्छन्ति यावत्तत्त्वं न विन्दति ॥ ४६ ॥

धर्माधर्मौ पुण्यपापे मनश्च अन्तःकरणं यानि य

पञ्चभूतानि पृथिव्यादीनि यानि य पञ्चेन्द्रियाणि यक्षु-

रादीनि वागादीनि ज्ञानकर्मात्मकानि य याश्चान्याः

पञ्चदेवताः पञ्चेन्द्रियाभिमानिन्यः दिग्वातादयः,

तद्भुक्तम्—

दिग्वातादृर्कप्रवेताश्चिवह्निप्राप्यप्रलीयकाः इति, ता

देवताः, अत्रे सर्वभूतादयः मनसा अन्तरिन्द्रियेण नित्यमेव

सर्वदा

अभिमानतः ममतालङ्कारविषयत्वेन यावत्तत्त्वं न विन्दति

अपरोक्षब्रह्मानुभवं न प्राप्नोति, तावज्जुवेन सः
शुचोपाधिना

विद्भवेन सः गच्छन्ति गतागतं प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥

अवं स्थूलदृढलयेऽपि धर्माधर्मौ

विद्भगशरीरमाश्रित्य तिष्ठत इत्युक्ते, विद्भगशरीरभङ्गः
कथंति

पृच्छति—

अर्जुन उवाच—

स्थावरं जङ्गमं यैव यत्किञ्चित्संयरायरम् ।

शुचा शुचेन सिध्यन्ति स शुचः केन सिध्यति ॥ ४७ ॥

स्थावरजङ्गमात्मकं संयरायरं यरायरसहितं

जगज्जालं सर्वस्मिन् ये शुचाः अभिमानवन्तः

स्थूलदृढाभिमानिनो

विश्वात्मका शुचाः शुचेन विद्भगशरीराभिमानिना तैजसेन

सिध्यन्ति विश्वाभिमानं त्यजन्ति । स शुचः तैजसाभिमानिनी केन

उत्तुना सिध्यति स्वाभिमानं त्यजतीति प्रश्नार्थः ॥

अवं पृष्टे सति प्राज्ञेन तैजसः सिध्यति,

प्राज्ञस्तुरीये-

श्लोत्येवं कमेण सिध्यतीत्युत्तरमाह—

श्रीभगवानुवाच—

मुष्नासिकयोर्मध्ये प्राणः संयरते सदा ।

आकाशः पिबते प्राणं स शुचः केन शुचति ॥ ४८ ॥

मुष्नासिकयोर्मध्ये मुष्नासिकामध्यतः सदा सर्वदा

यावददृष्टं प्राणवायुः संयरते अजपामन्त्रात्मकत्वेन

अेकैकस्य दिनस्य षट्शताधिकैकविंशतिसहस्रसङ्ख्यया

संयरति, तावत्पर्यन्तमदृष्टमडिम्ना विद्भगमपि वर्तते ।

यदा तु योगमडिम्ना ब्रह्मज्ञानानन्तरं शुचस्यादृष्ट-

निवृत्तिः, तदा आकाशः शुचत्वनिमित्तं प्राणं पिबते, तदा

शुभः केन शुभति शुभत्वापादकाविधानिवृत्त्या

निरञ्जनब्रह्म-

भावे जाते शुभत्वमेव नास्तीत्यर्थः ॥

ननु ब्रह्माण्डाद्युपाधिविशिष्टस्य सर्वगतस्य ब्रह्मणः

कथं निरञ्जनत्वमिति पृच्छति—

अर्जुन उवाच—

ब्रह्माण्डव्यापितं व्योम व्योम्ना यावेष्टितं जगत् ।

अन्तर्बलिश्च तद्व्योम कथं देवो निरञ्जनः ॥ ४८ ॥

हे भगवन् व्योम आकाशं ब्रह्माण्डव्यापितं

ब्रह्माण्डा-

वच्छिन्नमित्यर्थः । व्योम्ना य आकाशेन जगत् आवेष्टितं

व्याप्तम्, तस्मात्कारणात् अन्तर्बलिश्च व्योमैव वर्तते,

येवं सति देवः ईश्वरः कथं निरञ्जनः अन्यप्रकाशनिरपेक्षः

कथमित्यर्थः ॥

आकाशादिसर्वप्रपञ्चस्य कल्पितत्वेन सर्वं

सेत्स्यतीत्यभिप्रायेणानु—

श्रीभगवानुवाच—

आकाशो ह्यवकाशश्च आकाशव्यापितं य यत् ।

आकाशस्य गुणः शब्दो निःशब्दो ब्रह्म उच्यते ॥ ५० ॥

आकाशः मलाकाशः अवकाशः परिच्छिन्नाकाशः

उभयमध्याकाशेन आकाशतन्मात्रभूतेन शब्देन

व्यापितं व्याप्तं तद्गुणादनकतया तदतिरिक्तं न

भवतीत्यर्थः । तर्हि उपादानस्य शब्दस्य

अतिरिक्तत्वमस्त्वित्यत आह—

आकाशस्य गुणः शब्द इति, शब्दः तन्मात्रभूतः आकाशस्य

मिथ्या-

भूताकाशस्य गुणः परिणाम्युपादानं यतः, अत एव स्वयमपि

मिथ्याभूत इत्यर्थः । ब्रह्म तु निःशब्दः निष्प्रपञ्चः

ઇત્યુચ્યતે । તથા ચ સત્યસ્યાક્ષરસ્ય બ્રહ્મણઃ અસત્યેન સહ
સમ્બન્ધાસમ્ભવાત્ નિરઞ્જનત્વમુપપદ્યત ઇત્યર્થઃ ॥

એવં ભગવતોક્તે, અક્ષરશબ્દસ્ય ભગવદભિમતાર્થ
અજ્ઞાનાનઃ સન્ લોકપ્રસિદ્ધવર્ણાત્મકાક્ષરબુદ્ધ્યા
વર્ણાનામક્ષરત્વં ન સમ્ભવતીત્યભિપ્રાયેણ પૃચ્છતિ—
અર્જુન ઉવાચ—

દન્તોષ્ઠતાલુજિહ્વાનામાસ્પદં યત્ર દૃશ્યતે ।
અક્ષરત્વં કુતસ્તેષાં ક્ષરત્વં વર્તતે સદા ॥ ૫૧ ॥

હે ભગવન્ યત્ર વર્ણાત્મકાક્ષરેષુ દન્તોષ્ઠતાલુ-
જિહ્વાનામ્, ઉપલક્ષણોમેતત્ કણ્ઠાદીનામષ્ટાનાં
સ્થાનાનામ્, આસ્પદમ્ આસ્પદત્વં દૃશ્યતે પ્રત્યક્ષ-
મનુભૂયતે । ' અકુલવિસર્જનીયાનાં કણ્ઠઃ ' ઇત્યાદિના
શ્રૂયતે ચ । તથા ચ તેષાં વર્ણાનામ્ અક્ષરત્વં નાશ-
રહિતત્વં કુતઃ, ઉત્પત્તિમતો નાશાવશ્યંભાવાત્ ? સદા
સર્વકાલં ક્ષરત્વં નાશવત્ત્વમેવ વર્તતે તેષામ્, નાશ-
રહિતત્વં કુત ઇતિ પ્રશ્નાર્થઃ ॥

એવમભિપ્રાયમજ્ઞાનાનેન અર્જુનેન પૃષ્ઠે સ્વાભિપ્રેત-
મક્ષરશબ્દાર્થ સ્ફુટયન્ ભગવાનુવાચ—

શ્રીભગવાનુવાચ—

અઘોષમવ્યઞ્જનમસ્વરં ચા-

પ્યતાલુકણ્ઠોષ્ઠમનાસિકં ચ ।

અરેખજાતં પરમૂષ્મવર્જિતં

તદક્ષરં ન ક્ષરતે કથંચિત્ ॥ ૫૨ ॥

અઘોષં ઘોષાખ્યવર્ણગુણરહિતમ્ અવ્યઞ્જનં
કકારાદિવ્યઞ્જનાતીતમ્ અસ્વરમ્ અજતીતમ્, અતાલુકણ્ઠો-
ષ્ઠમપિ અજવ્યઞ્જનાદ્યુત્પત્તિસ્થાનતાલ્વોષ્ઠાદિરહિતં
અનાસિકમ્ અનુસ્વારોત્પત્તિસ્થાનનાસિકાતીતમ્ અરેખજાતં
વર્ણવ્યઞ્જકરેખાસમૂહાતીતમ્ ઊષ્મવર્જિતં શષસહ-

अतीतम्, यद्वा, औष्मशब्देन श्वासाभ्यो गुणोऽभिधीयते
तद्रहितम्, परं लोकाप्रसिद्धवर्णलक्षणातीतं यत् अहम्
कथंयित् सर्वप्रकारेण सर्वकालेऽपि न क्षरते,
तदेवाक्षर-
शब्देनोच्यते । न लौकिकान्यक्षराणीत्यर्थः ॥

अेतादृशं अहमज्ञानोपायम् अनुभवदाहृत्याय
पुनरपि पृच्छति—

अर्जुन उवाच—

ज्ञात्वा सर्वगतं अहम् सर्वभूताधिवासितम् ।
छन्द्रियाणां निरोधेन कथं सिध्यन्ति योगिनः ॥ ५३ ॥

सर्वभूताधिवासितं सर्वभूतेष्वप्यन्तर्यामितया
स्थितं

सर्वगतम् अन्तर्बुद्धिश्च परिपूर्णां, अहम् ज्ञात्वा सम्यग्-
विबुध्य योगिनः छन्द्रियाणां निरोधेन छन्द्रीयनियमनेन कथं
सिध्यन्ति केनोपायेन मुक्ता भवन्तीत्यर्थः ॥

अेवं पृष्टो भगवान् तमेव ज्ञानोपायं पुनरप्याह—

श्रीभगवानुवाच—

छन्द्रियाणां निरोधेन देहे पश्यन्ति मानवाः ।
देहे नष्टे कुतो बुद्धिर्बुद्धिनाशे कुतो ज्ञाता ॥ ५४ ॥

मानवाः मनुष्याः छन्द्रियाणां निरोधेन छन्द्रीयनियमनेन
देहे देहे अेव पश्यन्ति ज्ञास्यन्ति, तस्मात् देहदाहृत्य य
ज्ञानोपाय इति भावः । तदभावे ज्ञानमेव नास्ति इत्याह—
देहे नष्टे अदृष्टे सति बुद्धिः कुतः तत्त्वज्ञानं कुतः ?
तस्माद्देहेन्द्रियादिभिः यज्ञानादिश्रवणादिकमेव तत्त्वज्ञाने
कारणमिति भावः ॥

तादृशं च कारणं
यावत्पर्यन्तमनुष्ठेयमित्याशङ्क्य
अवधिमाह—

તાવદેવ નિરોધઃ સ્થાધાવત્તત્ત્વં ન વિન્દતિ ।
વિદિતે તુ પરે તત્ત્વે એકમેવાનુપશ્યતિ ॥ ૫૫ ॥

યાવત્તત્ત્વજ્ઞાનં નાસ્તિ,
તાવત્પર્યન્તમિન્દ્રિયનિરોધઃ સ્થાત્;
પરે તત્ત્વે અખણ્ડાનન્દબ્રહ્મણિ વિદિતે અપરોક્ષભૂતે સતિ,
એકમેવાનુપશ્યતિ એકમેવ દેહેન્દ્રિયસાધનાનુષ્ઠાનાદિસાધન-
રહિતં બ્રહ્મૈવાનુપશ્યતિ, નાન્યત્; તદનન્તરં સાધના-
નુષ્ઠાનપ્રયાસોડપિ મા ભૂદિતિ ભાવઃ ॥

તસ્માદ્યાવત્તત્ત્વજ્ઞાં તાવત્સાધનમનુષ્ઠેયમ્,
તદભાવે તન્ન સિધ્યતીત્યાહ—

નવચ્છિદ્રકૃતા દેહાઃ સવન્તિ ગલિકા ઇવ ।
નૈવ બ્રહ્મ ન શુદ્ધં સ્થાત્યુમાન્બ્રહ્મ ન વિન્દતિ ॥ ૫૬ ॥

દેહાઃ જ્ઞાનકારણીભૂતશરીરાણિ નવચ્છિદ્રકૃતાઃ
વિષયસ્માવિવૃત્તિમન્નવેન્દ્રિયઘટિતાનિ; તન્ન દૃષ્ટાન્તઃ
ગલિકા ઇવ ચ્છિદ્રઘટા ઇવ સર્વદા જ્ઞાનં સ્રવન્તીત્યર્થઃ ।
તાદૃશવિષયપ્રવણચિત્તસ્ય બ્રહ્મ ન શુદ્ધં સ્થાત્ ઇતિ
નૈવ ઈશ્વરત્વકર્તૃત્વબિમ્બત્વાદિઘટિતં ન ભવતિ । તથા ચ
બ્રહ્મણિ બિમ્બત્વાદિઘટિતે પુમાન્ સુખદુઃખાભિમાની
પ્રતિબિમ્બો જીવઃ બ્રહ્મ ન વિન્દતિ આનન્દાનુભવં ન પ્રાપ્નો-
તીત્યર્થઃ ॥

તસ્માત્ યાવત્તત્ત્વાપરોક્ષપર્યન્તં સાધને યત્ઃ
કર્તવ્યઃ, જાતે ચ તત્ત્વાવબોધે વિધિનિષેધાતીતત્ત્વેન ન કોડપિ
યત્ઃ કર્તવ્ય ઇત્યભિપ્રાયવાનાહ—

અત્યન્તમલિનો દેહો દેહી ચાત્યન્તનિર્મલઃ ।
ઉભયોરન્તરં જ્ઞાત્વા કસ્ય શૌચં વિધીયતે ॥ ૫૭ ॥

દેહઃ પાચ્યભૌતિકઃ અત્યન્તમલિનઃ જડત્વાદિતિ ભાવઃ ।
દેહી આત્મા નિષ્કૃષ્ટાહકુરુઃ સન્ અત્યન્તનિર્મલઃ
અહકુરો-
પાધિકસંસારરહિતઃ ઇત્યેવમુભયોર્દેહાત્મનોઃ અન્તરં કલ્પિતત્ત્વ-

सत्यत्वे ज्ञात्वा यो वर्तते, तं प्रति कस्य शौचं विधीयते
देहस्य

वा आत्मनो वा ? देहस्य चेत्, जडस्य जडेन जलादिना न
शुद्धिः; आत्मनश्चेत् पूर्वमेव शुद्धस्य न शौचादिना
प्रयोजनमिति भावः ॥

इति श्रीगौडपादाचार्यविरचितायां उत्तरगीताव्याख्यायां प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

अरुढस्यारुरुक्षोश्च स्वरूपे परिकीर्तिते ।
तत्रारुढस्य भिम्बैक्यं कथं स्यादिति पृच्छति ॥

अर्जुन उवाच—

ज्ञात्वा सर्वगतं ब्रह्म सर्वज्ञं परमेश्वरम् ।
अहं ब्रह्मेति निर्देष्टुं प्रमाणां तत्र किं भवेत् ॥ १ ॥

हे भगवन् ब्रह्म भिम्बभूतं चैतन्यं सर्वगतं
सर्वत्र परिपूर्णं सर्वज्ञं सर्वसाक्षिभूतं परमेश्वरं
सर्वनियामकमिति ज्ञात्वा तत्त्वमसीत्यादिवाक्यतो विबुध्य अहं
ब्रह्मेति, प्रतिभिम्बात्मा श्रुतः ब्रह्मेति निर्देष्टुं वक्तुं तत्र
तस्मिन्नैक्ये किं प्रमाणां किमुपपादकमित्यर्थः ॥

अवं पृष्टो भगवान् क्षीरजलादिदृष्टान्तेन
उपाधिनिवृत्तावात्मैक्यं सम्भवतीत्याह—

श्रीभगवानुवाच—

यथा जलं जले क्षिप्तं क्षीरे क्षीरं घृते घृतम् ।
अविशेषो भवेत्तद्ब्रह्मवात्मपरमात्मनोः ॥ २ ॥

जले नद्यादौ जलं तदेव पात्राद्भुक्तं पात्रोपाधितः
पृथक्भूतं तत्रैव क्षिप्ते पात्रोपाधिनिवृत्तौ मलाजलैक्यं
प्राप्नोति, अवं क्षीरे क्षीरं घृते घृतं क्षिप्तं सत्
तत्तद्वैक्यं प्राप्नोति, तद्वत् श्रुवात्मपरमात्मनोः अविद्या-
धुपाधितो भेदेऽपि तन्निवृत्ताविशेषः सम्भवतीति भावः
॥

એવમૈક્યજ્ઞાનં ગુરુમુખાદેવ સમ્ભાવિતમવિદ્યા-
નિવર્તકમ્, ન તુ સ્વતન્ત્રવિચારસમ્ભાવિતમિતિ વદન્
તત્ત્વ-

જ્ઞાનાર્થં ગુરુમેવ અભિગચ્છેદિતિ ગુરુપાસનામાહ—

જીવે પરેણ તાદાત્મ્યં સર્વગં જ્યોતિરીશ્વરમ્ ।

પ્રમાણલક્ષણૈર્જ્ઞેયં સ્વયમેકાગ્રવેદિના ॥ ૩ ॥

સ્વયમધિકારી એકાગ્રવેદિના બ્રહ્મનિષ્ઠેન ગુરુણા

પ્રમાણલક્ષણૈઃ ' તત્ત્વમસિ ' ' યતો વા ઇમાનિ

ભૂતાનિ ' ' યઃ સર્વજ્ઞઃ સર્વવિત્ ' ઇત્યાદિભિઃ

જીવે પરેણ

પરમાત્મના તાદાત્મ્યમ્ એક્યં બોધિતે સતિ, તદનન્તરં

સ્વયમેવ સર્વગં

સર્વવ્યાપિનમીશ્વરં સર્વનિયન્તારં જ્યોતિઃ સ્વયંપ્રકાશાત્મા

ઇતિ વિજ્ઞેયં જ્ઞાતું યોગ્યમિત્યર્થઃ ॥

એવં ગુરુપદેશાનન્તરભવિજ્ઞાનેનૈવોપપત્તૌ કિં

કર્મયોગેનેતિ પૃચ્છતિ—

અર્જુન ઉવાચ—

જ્ઞાનાદેવ ભવેજ્ઞેયં વિદિત્વા તત્ક્ષણેન તુ ।

જ્ઞાનમાત્રેણ મુચ્યેત કિં પુનર્યોગધારણા ॥ ૪ ॥

હે ભગવન્ જ્ઞેયં વિચાર્યં બ્રહ્મૈક્યં જ્ઞાનાદેવ

ગુરુપદિષ્ટાદેવ ભવેત્; તથા ચ વિદિત્વા

ગુરુપદેશાનન્તરં

તત્ત્વં જ્ઞાત્વા તત્ક્ષણેન તુ

વેદાન્તવાક્યજન્યચરમવૃત્સુત્તર-

ક્ષણમેવ મુચ્યેત મુક્તો ભવેત્; એવં જ્ઞાનમાત્રેણ

મુક્ત્યુપપત્તૌ

યોગધારણાકર્મયોગાભ્યાસઃ કિં પુનઃ કિં પ્રયોજનમ્ વ્યર્થ-

ત્વાદિત્યભિપ્રાયઃ ॥

अवं कर्मयोगवैयर्थ्ये शङ्किते यावत्तत्त्वज्ञानं न
सम्भवति, तावदन्तःकराशुद्ध्यर्थमनुष्ठेयं कर्म;
सिद्धे य तस्मिन् ज्ञाने, पुनः कर्मानुष्ठानं मा भूत्
धत्याह—

श्रीभगवानुवाच—

ज्ञानेन दीपिते देहे बुद्धिर्ब्रह्मसमन्विता ।
ब्रह्मज्ञानाग्निना विद्वान्निर्दलेत्कर्मबन्धनम् ॥ ५ ॥

हे अर्जुन विद्वान् विवेकी ज्ञानेन देहे लिङ्गशरीरे
दीपिते

शुद्धे, ततः बुद्धिः निश्चयात्मिका ब्रह्मसमन्विता येत्
ब्रह्मणि स्थिता असम्भावनारहिता येत्, तदनन्तरं
ब्रह्मज्ञानाग्निना
ब्रह्मज्ञानानलेन कर्मबन्धनं कर्मपाशं निर्दलेत्
त्यज्जैदित्यर्थः ।

तद्दुक्तम्—' ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि
भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ' इति ॥

अवं प्राप्ततत्त्वैकस्य ततः परं किमपि न
कार्यमित्याह—

ततः पवित्रं परमेश्वराभ्य-

मद्वैतरूपं विमलाम्बराभम् ।

यथोदके तोयमनुप्रविष्टं

तथात्मरूपो निरुपाधिसंस्थः ॥ ६ ॥

ततः तत्त्वज्ञानानन्तरम् उदके मलोदके अनुप्रविष्टं
अैक्यं गतं तोयं परिच्छिन्नोदकम्, तद्वत् पवित्रं
शुद्धं

परमेश्वराभ्यं परमेश्वरसङ्गं तथापि विमलाम्बराभं

निर्मलाकाशवदसङ्गम् अद्वैतरूपं

सजातीयविजातीयस्वगत-

भेदरहितं ब्रह्म परं ब्रह्म अनुप्रविष्टः तदैक्यं गतः अत

એવ પરમાત્મરૂપઃ સન્ નિરૂપાધિસંસ્થો ભવેત્ ઔપાધિક-
કર્તૃત્વાદિભેદરહિતો ભવેત્, સ્વયં નિષ્ક્રિય
આસીતેત્યર્થઃ;
ગુણા ગુણેષુ વર્તન્તે ઇતિ ન્યાયાદિતિ ભાવઃ ॥

એવં યથોક્તકર્માનુષ્ઠાનદ્વારા તત્ત્વજ્ઞાને જાત એવ
પરમાત્મતત્ત્વં જ્ઞાતું શક્યમ્, ન તતઃ પૂર્વેત્યાહ—

આકાશવત્સૂક્ષ્મશરીર આત્મા

ન દૃશ્યતે વાયુવદન્તરાત્મા ।

સ બાહ્યમભ્યન્તરનિશ્ચલાત્મા

જ્ઞાનોલ્કયા પશ્યતિ ચાન્તરાત્મા ॥ ૭ ॥

આકાશવત્ સૂક્ષ્મશરીરઃ આકાશં યથાતીન્દ્રિયં,
તદ્વત્ પરમાત્મા સૂક્ષ્મશરીરઃ, સૂક્ષ્મત્વમત્ર
અતીન્દ્રિયત્વ-
મભિપ્રેતમ્, તાદૃશઃ પરમાત્મા વાયુવત્ વાયુર્યથા
ચક્ષુરાદિવિષયો ન, તદ્વત્ અન્તરાત્મા જીવોઽપિ ન
દૃશ્યતે,
તત્સ્વરૂપમપીન્દ્રિયવિષયં ન ભવતીત્યર્થઃ,
મનસોઽપ્રમાણત્વસાધનાદિતિ ભાવઃ । તર્હિ તયોઃ
અપરોક્ષતત્ત્વજ્ઞાનં
કેનેત્યત આહ—સ બાહ્યમભ્યન્તરનિશ્ચલાત્મ
વિષયવિક્ષિપચિત્તો
ન ભવતિ, સઃ જ્ઞાનોલ્કયા
વેદાન્તજન્યતત્ત્વાપરોક્ષવૃત્તિરૂપજ્ઞાનદીપેન
અન્તરાત્મા અન્તર્મુખચિત્તઃ પશ્યતિ તદુભયૈક્યં
જાનાતીત્યર્થઃ ॥

ઇહ કેષાંચિદ્દર્શનં અર્ચિરાદિમાર્ગેણ લોકાન્તરપ્રાપ્તિઃ
મુક્તિઃ ઇતિ, તન્નિરાકર્તૃમ્ ' અત્ર બ્રહ્મ સમશ્રુતે '
ઇત્યાદિ
શ્રુત્યા પૂર્વોક્તજ્ઞાનિનો મુક્તિસ્વરૂપમાહ—

यत्र यत्र मृतो ज्ञानी येन केनापि मृत्युना ।
यथा सर्वगतं व्योम तत्र तत्र लयं गतः ॥ ८ ॥

सर्वगतं सर्ववस्त्ववच्छिन्नं व्योम आकाशं यथा
अवच्छेदकवस्तुनाशे तत्रैव मडाल्योम्नि लयम् अक्षयं
प्राप्नोति, तथा सर्वगतः ज्ञानी सर्वत्र
परिपूर्णाब्रह्माभिन्नः
शरीराद्युपाधिना भिन्नत्वेन व्यवह्रियमाणः ब्रह्मापरोक्ष-
ज्ञानी येन केन मृत्युना यत्र कुत्रापि वा मृतः
अज्ञानोपादानक-
देहं ज्ञानेन नाशयति, तत्र तत्रैव ब्रह्मणि लयम् अक्षयं
गतः
प्राप्त अवेत्यर्थः । अनेन तत्त्वज्ञानिनो देशकालाद्यपेक्षा
मरणे
मा भूदिति सूचितम् । भृग्वन्त्याद्यप्यमृत्युनिमित्तक-
प्रायश्चित्तान्यपि आरुरुक्ष्वधिकृतानि एति वेदितव्यम् ॥

अकस्यापि जिवस्य देहाद्यवच्छेदकभेदेन नानात्वं
जिव-
स्याणुत्पपक्षे न सम्भवतीत्याशङ्क्य जिवस्य व्यापित्वं
साधयति —

शरीरव्यापितं व्योम भुवनानि यतुर्दश ।
निश्चलो निर्मलो देही सर्वव्यापी निरञ्जनः ॥ ८ ॥

शरीरव्यापितं शरीरादिसर्वद्रव्यव्यापितं व्योमं
आकाशं
यथा भुवनानि यतुर्दश भूर्भुवरादीनि व्यापितं सत्
वर्तते,
अेवं निश्चलः क्रियारहितः निर्मलः परिशुद्धः निरञ्जनः
स्वयं-
प्रकाशो देही जिवः सर्वव्यापी जगद्व्यापीत्यर्थः ।
जगन्मात्रस्य
अविधापरिणामत्वेन जगदुपादानाविधाप्रतिबिम्बस्यैव जिवत्वेन

तस्य व्यापित्वमेव नाणुत्वमिति भावः ॥

अेवं तत्त्वज्ञानिनो मुक्तिस्वरूपमभिधाय ततः परं
तत्त्व-

ज्ञानसाधनानुष्ठातुः तदेव सर्वपापप्रायश्चित्तमित्याह—

मुद्धूर्तमपि यो गच्छेन्नासात्रे मनसा सः ।

सर्वं तरति पाप्मानं तस्य जन्म शतार्जितम् ॥ १० ॥

यः ज्ञानसाधनानुष्ठाता मनसा सः साधनेन सः
मुद्धूर्तमात्रमपि नासात्रे गच्छेत् नासात्रे तत्त्वज्ञानार्थं
निश्चलं यक्षुः कुर्यात्, तस्य तादृशसमुद्रानिष्ठस्य
जन्मशतार्जितं अनेकजन्मसंयितं सर्वं यत्पापमस्ति तत्सर्वं
पाप्मानं पापं योगी तरति नाशयतीत्यर्थः । तदुक्तं
' यस्य

ब्रह्मविचारणं क्षणमपि प्राप्नोति धैर्यं मनः ' '

कुलं

पवित्रं जननी कृतार्था विश्वम्भरा पुण्यवती य तेन

' षत्यादि—

मुक्तिः द्विविधा—सधो मुक्तिः कर्ममुक्तिरिति, तत्र
सधो मुक्तिः

' यत्र यत्र मृतो योगी ' षत्यादिना, ' अत्र ब्रह्म

समश्नुते '

षत्यादि श्रुत्या य, प्रतिपादिता । ' ब्रह्मणा सः ते

सर्वे सम्प्राप्ते

प्रतिसंयरे । परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं

परम् '

षत्यादिभिः प्रतिपादितां कर्ममुक्तिं निरूपयितुम्,

अर्थिरादिमार्गं गन्तुः

पुनरावृत्तिराहित्यम्, धूमादिमार्गं गन्तुः पुनरावृत्तिं

य, निरूपयितुं योगधारणया तदुभयमार्गस्वरूपमाह—

दक्षिणे पिङ्गला नाडी वह्निमण्डलगोचरा ।

देवयानमिति ज्ञेया पुण्यकर्मनुसारिणी ॥ ११ ॥

दक्षिणे देवस्य दक्षिणे भागे वह्निमण्डलगोचरा वह्नि-
मण्डलं सम्प्राप्ता पुण्यकर्मनुसारिणी पुण्यकर्मभिः प्राप्तुं
योग्या पिङ्गला नाम नाडी मूलाधारादारभ्य दक्षिणभागतः
सहस्रारपर्यन्तं व्याप्ता या नाडी सा देवयानमिति ज्ञेया

पुनरा-

वृत्तिरक्षितार्थिरादिमार्गं धत्ति ज्ञेयत्यर्थः ॥

धूमादिमार्गप्रापकेलानाडीस्वरूपमाह—

धला य वामनिश्चाससोममण्डलगोचरा ।

पितृयानमिति ज्ञेयं वाममाश्रित्य तिष्ठति ॥ १२ ॥

धलानाडी वामनिश्चाससोममण्डलगोचरा वामनासापुट-
मार्गेण यन्द्रमण्डलं प्राप्ता वाममाश्रित्य तिष्ठति,

मूला-

धारादारभ्य वामभागतः सहस्रारपर्यन्तं गता या नाडी
सा पितृयानमिति ज्ञेया पुनरावृत्त्यनुकूलधूममार्गं धत्ति
ज्ञेयत्यर्थः ॥

अेवमिलापिङ्गलानाड्योः स्थानं स्वरूपं य अभिधाय
सुषुम्नानाडीस्वरूपं निरूपयितुं तत्सम्बन्धिभ्याः ब्रह्म-
दण्ड्याः स्वरूपमाह—

गुह्यस्य पृष्ठभागेऽस्मिन्वीणादण्डस्य देवभृत् ।

दीर्घास्ति मूर्ध्निपर्यन्तं ब्रह्मदण्डीति कथ्यते ॥ १३ ॥

अस्मिन् देहे गुह्यस्य मूलाधारस्य पृष्ठभागे
पश्चिम-

भागे वीणादण्डस्य देवभृत् वीणायास्तन्त्र्याधारभूतो
यो दण्डः तदाकारभृत् तद्गन्धितं मूर्ध्निपर्यन्तं
सहस्रारपर्यन्तव्याप्तं यदीर्घास्ति दीर्घं पृष्ठभाग-
स्थितम्, तत् ब्रह्मनाडीति कथ्यते

ब्रह्मैक्यप्रतिपादकसुषुम्ना-

धारत्वादिति भावः ॥

ઇતઃ પરં સુષુમ્નાનાડીસ્વરૂપમાહ—

તસ્થાન્તે સુષિરં સૂક્ષ્મં બ્રહ્મનાડીતિ સૂરિભિઃ ।

તસ્ય બ્રહ્મદણ્ડ્યાખ્યાસ્થઃ અન્તે અગ્રે સૂક્ષ્મં સુષિરં
સ્ત્રં વર્તત ઇતિ શેષઃ, તદ્ગતા નાડી સૂરિભિઃ વિવેકિભિઃ
બ્રહ્મનાડીતિ બ્રહ્મૈક્યપ્રતિપાદિકા નાડીતિ કથ્યત ઇતિ શેષઃ
॥

તામેવ નાડીં નિરૂપયતિ—

ઇલાપિડ્ગલયોર્મધ્યે સુષુમ્ના સૂક્ષ્મરૂપિણી ।
સર્વં પ્રતિષ્ઠિતં ચસ્મિન્-સર્વગં સર્વતોમુખમ્ ॥ ૧૪ ॥

ઇલાપિડ્ગલનાડ્યોર્મધ્યે સૂક્ષ્મરૂપિણી અતિસૂક્ષ્મભિસ-
તન્તુરૂપિણી મૂલાધારાદારભ્ય સ્વાધિષ્ઠાનાદિચક્રદ્વારા
સહસ્રારપર્યન્તં ગતા કુણ્ડલિની શક્તિરિતિ પ્રસિદ્ધા યા
સુષુમ્ના
નાડી, તસ્થાઃ અગ્રે ઉપરિ સર્વં સર્વાત્મકં વિશ્વતોમુખં
સર્વ-

દ્રષ્ટુ સર્વગં સર્વવ્યાપ્તં ચત્તેજઃ બ્રહ્મજયોતિઃ, તત્
પ્રતિષ્ઠિતં વિદ્યત ઇત્યર્થઃ, ' તસ્થાઃ શિખાયા મધ્યે
,

ઇતિ શ્રુતેઃ । ' શતં ચૈકા ચ હૃદયસ્ય નાડ્યસ્તાસાં
મૂર્ધાનમભિનિઃસૃતૈકા । તયોર્ધ્વમાયત્રમૃતત્વમેતિ—
,

ઇત્યાદિશ્રુતેઃ ।

સુષુમ્નામાર્ગગતસ્ય બ્રહ્મપ્રાપ્તિં નિરૂપયિતું તસ્થાઃ
કુણ્ડલિન્યાઃ સકલજગદાત્મકત્વં સકલજગદાધારત્વં સર્વ-
દેવાત્મત્વં સર્વવેદાધારકત્વં ચ આહ—

તસ્ય મધ્યગતાઃ સૂર્યસોમાગ્નિપરમેશ્વરાઃ ।
ભૂતલોકા દિશઃ ક્ષેત્રસમુદ્રાઃ પર્વતાઃ શિલાઃ ॥ ૧૫ ॥

द्वीपाश्च निम्नगा वेदाः शास्त्रविधाकलाक्षराः ।

स्वरमन्त्रपुराणानि गुणश्चैते च सर्वशः ॥ १६ ॥

बीजं बीजात्मकास्तेषां क्षेत्रज्ञाः प्राणवायवः ।

सुषुम्नान्तर्गतं विश्वं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ १७ ॥

सूर्यसोमाग्निपरमेश्वराः सूर्यमण्डलसोममण्डल-
वह्निमण्डलानि तन्मध्यस्थितेश्वरश्च, भूतल्लोकाः पञ्च-
महाभूतानि व्योमादीनि, यतुर्दश भुवनानि (भूर्भुवः-
सुवरादीनि, दिशः पूर्वाद्यः, क्षेत्राणि वाराणस्यादीनि,
समुद्राः लवणोक्ष्वाद्यः, पर्वताश्च मेर्वाद्यः, शिलाः
यज्ञशिलाः चित्तशिलाद्यः, द्वीपाः जम्बवाद्यः, निम्नगाः
जलव्याद्यः, वेदाः ऋग्वेदाद्यः, शास्त्राणि
मीमांसादीनि,

कलाः यतुःषष्टिकलाः, अक्षराः ककारादीनि, स्वराः

अकाराद्यः, मन्त्राः गायत्र्याद्यः, पुराणानि

ब्रह्मण्डलादीनि,

गुणाः सत्त्वाद्यः, बीजं प्रधानम्, बीजात्मकाः

महदाद्यः,

क्षेत्रं जानन्तीति क्षेत्रज्ञाः श्रुवाः, प्राणवायवः—

प्राणाद्यः

पञ्चनागाद्यः पञ्च आढृत्य दशवायवः, सर्वं अत्रेते तस्य

सुषुम्नानाडीविशेषस्य मध्यगताः यस्मात्,

तस्मात्कारणात्

सर्वं जगज्जातं सुषुम्नान्तर्गतं कुण्डलिनीशक्त्यन्तर्भूत-

मित्यर्थः । अत एव तस्मिन् सर्वं प्रतिष्ठितम् इति, '

तस्यान्ते

सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् ' इति

श्रुतेः ॥

तस्मात्सर्वजगदुत्पत्तिकारणमाह—

नानानाडीप्रसवकं सर्वभूतान्तरात्मनि ।

उर्ध्वमूलमधःशापं वायुमार्गेषु सर्वगम् ॥ १८ ॥

સર્વભૂતાનાં સર્વપ્રાણિનાં અન્તરાત્મનિ દેહે નાના-
 નાડીપ્રસવકં નાનાનાડ્યુત્પત્તિસ્થાનભૂતમ્, ઊર્ધ્વમૂલં
 ઊર્ધ્વ બ્રહ્મ તદેવ મૂલં ઉત્પત્તિસ્થાનં યસ્ય તત્, અધઃ-
 શાખં હિરાણ્યગર્ભાદિસૃષ્ટિપરમ્પરાખ્યાદધઃ પ્રસૂત-
 તિર્યગાદિશાખમ્, વાયુમાર્ગેણ પ્રાણાપાનાદિવાયુમાર્ગેણ,
 સર્વગં સર્વવ્યાપ્તં સત્ જગદુપાદાનતયા તિષ્ઠતીત્યર્થઃ ॥

બ્રહ્મોપાસનસ્થાનતયા ઇતરનાડ્યાધિક્યમાહ—

દ્વિસમતિસહસ્રાણિ નાડ્યઃ સ્યુર્વાયુગોચરાઃ ।
 કર્મમાર્ગેણ સુષિરાસ્તિર્યઞ્ચઃ સુષિરાત્મકાઃ ॥ ૧૯ ॥
 અધશ્ચોર્ધ્વગતાસ્તાસુ નવદ્વારાણિ શોધયન્ ।
 વાયુના સહ જીવોર્ધ્વજ્ઞાની મોક્ષમવાપ્નુયાત્ ॥ ૨૦ ॥

વાયુગોચરાઃ વાયુસંચારાનુકૂલાઃ નાડ્યઃ સિરાઃ
 દ્વિસમતિસહસ્રાણિ દ્વયાધિકસમતિસહસ્રાણિ કર્મમાર્ગેણ
 સુષિરાઃ પુનરાવૃત્તિપ્રાપકસુષિરવત્યઃ; અત એવ તિર્યઞ્ચઃ
 તિર્યગભૂતાઃ સુષિરાત્મકાઃ રન્ધ્રપ્રધાનાઃ અધશ્ચોર્ધ્વ-
 ગતાઃ અધોભાગમૂર્ધ્વભાગં ચ ગતાઃ સર્વત્ર વ્યાપ્તાઃ;
 તાસુ નાડીષુ મધ્યે સુષુમ્નાનાડ્યા નવ દ્વારાણિ શિધયન્
 પ્રાણાયામેન મુખાદિસર્વદ્વારાણિ શોધયન્; જીવઃ વાયુના
 સહ ઊર્ધ્વજ્ઞાની બ્રહ્માપરોક્ષજ્ઞાની સન્
 મોક્ષમવાપ્નુયાત્
 બ્રહ્મૈક્યં પ્રાપ્નુયાદિત્યર્થઃ । ’ તયોર્ધ્વમાયન્નમૃતત્વ-
 મેતિ ’ ઇત્યાદિશ્ચુતેરિતિ ભાવઃ ॥

તસ્યાઃ કુણ્ડલિન્યાઃ સકલજગદાધારકત્વેન ચ ઉપાસનાં
 કર્તુમસ્થામેવ સર્વાણીન્દ્રાદિપુરાણિ કલ્પયતિ—

અમરાવતીન્દ્રલોકોઽસ્મિન્નાસાગ્રે પૂર્વતો દિશિ ।
 અગ્નિલોકો હૃદિ જ્ઞેયશ્ચક્ષુસ્તેજોવતી પુરી ॥ ૨૧ ॥

અસ્મિન્નાડીવિશેષે પૂર્વતો દિશિ પૂર્વસ્થાં દિશિ નાસાગ્રે
 નાસિકાગ્રભાગે અમરાવતી અમરાવત્યાખ્યઃ ઇન્દ્રલોકઃ ઇન્દ્રાદિ-

देवावासभूतो लोकः वर्तत इति शेषः । तथा अनन्तरं यक्षुः
 दक्षिणं नेत्रं तेजोवती तेजोवती नाम पुरीति प्रसिद्ध,
 धृष्टि धृष्टये
 अग्निलोकः अग्न्यादित्येवावासभूतो लोकः ज्ञेयः वर्तत इति शेषः
 ॥

याम्या संयमनी श्रोत्रे यमलोकः प्रतिष्ठितः ।
 नैरृतो ऽथ तत्पार्श्वे नैरृतो लोक आश्रितः ॥ २२ ॥

श्रोत्रे दक्षिणे कर्णे याम्या यमसम्बन्धिनी
 संयमिन्याभ्यो
 यमलोकः यमादित्येवावासभूतो लोकः प्रतिष्ठितः अस्तीत्यर्थः ।
 अथ तत्पार्श्वे दक्षिणकर्णभागे नैरृतः निरृतिसम्बन्धो
 नैरृत्याभ्यो लोकः आश्रितः अस्तीत्यर्थः ॥

किंय—

विभावरी प्रतीच्यां तु पृष्ठे वारुणिका पुरी ।
 वायोर्गन्धवती कर्णपार्श्वे लोकः प्रतिष्ठितः ॥ २३ ॥

प्रतीच्यां पश्चिमदिशि पृष्ठे पश्चिमभागे
 विभावरी-
 संज्ञका वारुणिका पुरी वरुणसम्बन्धिनी पुरी वर्तत इति
 शेषः;
 कर्णपार्श्वे वामकर्णसमीपे गन्धवती गन्धवतीपुर्याभ्या
 वायोर्लोकः प्रतिष्ठितः अस्तीत्यर्थः ॥

किंय—

सौम्या पुष्पवती सौम्ये सोमलोकस्तु कण्ठतः ।
 वामकर्णे तु विज्ञेयो देवमाश्रित्य तिष्ठति ॥ २४ ॥

सौम्ये उत्तरदिशि कण्ठतः कण्ठदेशादारभ्य वामकर्णे
 वामश्रोत्रे सौम्या कुबेरसम्बन्धिनी पुष्पवती पुष्पवत्याभ्या
 सोमलोकः अत्र देवमाश्रित्य तिष्ठतीति विज्ञेयः ॥

किंय—

વામે ચક્ષુષિ ચૈશાની શિવલોકો મનોન્મની ।
મૂર્છિ બ્રહ્મપુરી જ્ઞેયા બ્રહ્માણ્ડં દેહમાશ્રિતમ્ ॥ ૨૫ ॥

વામે ચક્ષુષિ વામનેત્રે ઐશાની ઈશાનસમ્બન્ધિની
મનોન્મની મનોન્મનીપુર્યાપ્યઃ શિવલોકઃ શિવાવાસભૂતો
લોકઃ જ્ઞેયઃ; મૂર્છિ શિરસિ બ્રહ્મપુરી બ્રહ્મલોકઃ જ્ઞેયઃ;
એવં બ્રહ્માણ્ડં સર્વજગજ્જાતં દેહમાશ્રિતં દેહ એવ વર્તત
ઇત્યર્થઃ ॥

દેહે એવ લોકાદિકલ્પનામાહ—

પાદાદધઃ શિવોઽનન્તઃ કાલાગ્નિપ્રલયાત્મકઃ ।
અનામયમધશ્ચોર્ધ્વં મધ્યમં તુ બહિઃ શિવમ્ ॥ ૨૬ ॥

પાદાદધઃ પાદાદધઃપ્રદેશે અનન્તઃ મહાશેષઃ વર્તતે,
સ તુ કીદૃશઃ ? શિવઃ રુદ્રાત્મકઃ; પુનઃ કીદૃશઃ ?
કાલાગ્નિપ્રલયાત્મકઃ પ્રલયકાલાગ્ન્યાત્મક ઇત્યર્થઃ; ’
ત્રિલોક્યાં
દહ્યમાનાયાં સંકર્ષણામુખાગ્નિના ’ ઇતિ સ્મૃતેરિતિ
ભાવઃ ।

તદધઃ કિમિત્યાશઃક્રયાહ—અધશ્ચોર્ધ્વમિતિ અધોદેશે
ઉર્ધ્વ-

દેશે મધ્યદેશે બહિર્દેશે ચ સર્વત્ર અનામયં નિરગ્જનં શિવં
મડ્ગલાત્મકં બ્રહ્મૈવ વર્તત ઇત્યર્થઃ ॥

શેષોપરિ અતલાદિલોકકલ્પનામાહ—

અધઃ પદોઽતલં વિદ્યાત્પાદં ચ વિતલં વિદુઃ ।
નિતલં પાદસન્ધિશ્ચ સુતલં જડ્ધમુચ્યતે ॥ ૨૭ ॥

મહાતલં તુ જાનુ સ્યાદ્દૂરુદેશો રસાતલમ્ ।
કટિસ્તાલતલં પ્રોક્તં સપ્ત પાતાલસંજ્ઞયા ॥ ૨૮ ॥

પદઃ પાદસ્યાધોદેશે અતલલોકં વિદ્યાત્; પાદં તુ
વિતલં
લોકમિતિ વિદુઃ યોગિન ઇતિ શેષઃ; પાદસન્ધિં તુ ગુલ્ફસ્થાનં

नितलं विधात्; ञ्ङ्घं सुतलमित्युच्यते; ञानुदेशः
महातलं
स्यात्; ङारुदेशः रसातलं विधात्; कटिदेशः तलातलं
प्रोक्तम्; अलं ढेलावयवाः सल पातालादिलोकसंज्ञया
कल्पनीया ढत्यर्थः ॥

किंय—

कालाग्निरकं घोरं महापातालसंज्ञया ।
पातालं नाभ्यधोभागे भोगीन्द्रकृषिमण्डलम् ॥ २ॢ ॥

वेष्टितः सर्वतोऽनन्तः स बिल्रज्जुवसंज्ञकः ।

घोरं लयंकरं कालाग्निरकं कालाग्निदेशवत्
कालाग्न्या-
कारसल्यनरकदेशवत् भोगीन्द्रकृषिमण्डलं भोगीन्द्राः
सर्पराजानः कृषयः ढतरे सर्पाः तेषां मण्डलं समूढवत्
यत् पातालम्, तत् नाभ्यधोभागे नाभ्यधःप्रदेशे
महापातालसंज्ञया अभिलितमिति विधात्; स ज्जुवसंज्ञकः
ज्जुवसंज्ञावान् शेषः सर्वतः सर्वं वेष्टितः सन्
बिल्र-सन्
स्थितः कुण्डलाकारेणवृत्त्य वर्तत ढत्यर्थः ॥
भूलोकं नाभिदेशं तु भुवर्लोकं तु कुक्षितः ॥ ३० ॥

ढृढयं स्वर्गलोकं विधात्, तत्र सूर्यादिग्रहाः
नक्षत्राणि य तिष्ठन्तीत्यर्थः । शेषं स्पष्टम् ॥

किंय—

ढृढयं स्वर्गलोकं तु सूर्यादिग्रहतरकाः ।
सूर्यसोमसुनक्षत्रं बुधशुकुज्जुगिराः ॥ ३१ ॥
मन्ढश्च सलमो ङ्येष ध्रुवोऽन्तः स्वर्गलोकतः ।

सूर्यसोमेत्यादि सूर्यादिग्रहनक्षत्रमित्यस्य
व्याभ्यानम् । ध्रुवोऽन्तः स्वर्गलोकतः स्वर्गलोकस्यान्ते ध्रुवो
वर्तत ढत्यर्थः ॥

अेवं कल्पनाङ्गलमाड

दृदये कल्पयन्योगी तस्मिन्सर्वसुषुं लभेत् ॥ ३२ ॥

योगी दृदये अेव सूर्यादित्त्राडनक्षत्रादीनि कल्पयन्

तस्मिन्

दृदि कल्पनाविशेषेण सर्वसुषुं लभेत्;

तत्तल्लोकगतसुषुभानि

प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

किंय—

दृदयस्य मडल्लोकं जनोलोकं तु कएठतः ।

तपोलोकं भ्रुवोर्मध्ये मूर्ध्नि सत्यं प्रतिष्ठितम् ॥ ३३ ॥

दृदयस्योपरीति शेषः । स्पष्टमन्यत् ॥

अेवं देडे अेव सर्वलोककल्पनामुक्त्वा तल्लयप्रकारमाड—

ब्रह्माण्डरुपिणी पृथ्वी तोयमध्ये विलीयते ।

अग्निना पच्यते तोयं वायुना त्रस्यतेऽनलः ॥ ३४ ॥

आकाशं तु पिबेद्वायुं मनश्चाकाशमेव य ।

बुद्ध्यडङ्गारयित्तं य क्षेत्रज्ञः परमात्मनि ॥ ३५ ॥

अत्र तामसाडङ्गारकार्याणां पृथिव्यादीनां

सात्त्विक-

अडङ्गारकार्ये मनसि क्रमेण लयकथनं मनोवृत्तिविषय-

त्वाद्गुपयारात् षति मन्तव्यम् । तस्य मनो बुद्धौ बुद्धि-

रडङ्गारे अडङ्गारं यित्ते यित्तं क्षेत्रज्ञे क्षेत्रज्ञः

परमात्मनि अेवं सर्वात्मनि प्रविलापयेदित्यर्थः ॥

अेवं योगाख्यासेन ब्रह्मैक्यानुसन्धानवतः सकल-

दुरितनिवृत्तिरित्याड—

अडं ब्रह्मेति मां ध्यायेदेकाग्रमनसा सङ्गत् ।

सर्वं तरति पाप्मानं कल्पकोटिशतैः कृतम् ॥ ३६ ॥

स्थष्टोऽर्थः ॥

शुभस्य मुक्तिस्वर्गपमाड—

घटसंवृतमाकाशं नीयमाने घटे यथा ।
घटो नश्यति नाकाशं तद्भ्रज्जुव षडात्मनि ॥ ३७ ॥

घटे नीयमाने पूर्वदृशादन्यदृशं प्राप्यमाने घटे
नष्टे य यथा घटाकाशं मडाकाशे अइक्यं प्राप्नोति,
तद्भ्रज्जुवः परमात्मनीत्यर्थः ॥

किंय—

घटाकाशमिवात्मानं विलयं वेत्ति तत्त्वतः ।
स गच्छति निरालम्बं ज्ञानालोक्यं न संशयः ॥ ३८ ॥

यः आत्मानं शुवं घटाकाशमिव परमात्मनि लयं
गतं तत्त्वतः यथार्थतया वेत्ति, सः ज्ञानी निरालम्बं
निःसङ्गं
ज्ञानालोक्यं ब्रह्मप्रकाशात्मतत्त्वं गच्छति प्राप्नोति,
न संशयः सन्देहो नास्तित्यर्थः ॥

अेतस्य ज्ञानयोगस्य किमपि तुल्यमित्याड—

तपेद्धर्षसडस्राणि अेकपादस्थितो नरः ।
अेकस्य ध्यानयोगस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३९ ॥

आलोज्य यतुरो वेदान्धर्मशास्त्राणि सर्वदा ।
यो वै ब्रह्म न जानाति दर्वी पाकरसं यथा ॥ ४० ॥

यथा षरश्चन्दनभारवाडी

सारस्य वाडी न तु यन्दनस्य ।
अेवं डि शास्त्राणि बडून्यधीत्य

सारं त्वजानन्भरवद्धेत्सः ॥ ४१ ॥

यन्दनभारवाडी श्रीयन्दनकाषभारवाडी षरः
यन्दनसारवाडी न भवति तद्गन्धानुभववान्न भवति, अेवं
बडूनि शास्त्राण्यधीत्यपि सारं तु अजानन् ब्रह्म न जानन्

ખરવત્ શોચ્યઃ આક્રોશ્ય ઇત્યર્થઃ ॥

બ્રહ્મજ્ઞાનપર્યન્તં સર્વમનુષ્યેયમ્, જ્ઞાતે તુ
સર્વ
વ્યર્થમિત્યાહ—

અનન્તકર્મ શૌચં ચ જપો યજ્ઞસ્તથૈવ ચ ।
તીર્થયાત્રાદિગમનં યાવત્તત્ત્વં ન વિન્દતિ ॥ ૪૨ ॥

દેહે ભિન્નેડપ્યાત્મૈશ્ચં દૃષ્ટાન્તેનાહ —

ગવામનેકવર્ણાનાં ક્ષીરં સ્થાદેકવર્ણકમ્ ।
ક્ષીરવદ્દૃશ્યતે જ્ઞાનં દેહિનાં ચ ગવાં યથા ॥ ૪૩ ॥

અનેકવર્ણાનાં શુકલાદિભિન્નભિન્નવર્ણાનાં ગવાં
ક્ષીરં
યથા એકવર્ણમ્, મીમાંસકમતે ગુણવ્યક્તરેકત્વાદિતિ ભાવઃ;
તથા ભિન્નભિન્નાનાં દેહિનાં જ્ઞાનં બ્રહ્મ એકં દૃશ્યત
ઇત્યર્થઃ ॥

અહં બ્રહ્મેતિ નિચતં મોક્ષહેતુર્મહાત્મનામ્ ।
દ્વે પદે બન્ધમોક્ષાય ન મમેતિ મમેતિ ચ ॥ ૪૪ ॥

મમેતિ બધ્યતે જન્તુર્ન મમેતિ વિમુચ્યતે ॥

મમેતિ મમતાવિષયત્વેન સ્વીકૃતં સર્વં બન્ધાય
ભવતિ;
ન મમેતિ મમત્વં વિહાય ત્યક્તં મોક્ષાયૈવેત્યર્થઃ ।
સ્પષ્ટમન્યત્ ॥

અહઙ્કારત્યાગકાર્યમાહ—

મનસો હ્યુન્મનીભાવાદ્દૈતં નૈવોપલભ્યતે ।
યદા યાત્યુન્મનીભાવં તદા તત્પરમં પદમ્ ॥ ૪૫ ॥

મનસઃ ચિત્તસ્ય ઉન્મનીભાવાત્ અહઙ્કારત્યાગાત્
દ્વૈતં
નૈવોપલભ્યતે, અહઙ્કારોપાધિકત્વાદ્ભેદસ્યેતિ ભાવઃ । તથા

उन्मनीभावं मनो यदा याति निष्कृष्टालङ्कार चैतन्यं
भवति तदा तदेव परमं पदं भोक्ष्ये इत्यभिधीयते ॥

ब्रह्मविद्यारमकुर्वतः सर्वं व्यर्थमित्याह—

उन्यान्मुष्टिभिराकाशं क्षुधार्तः कण्डयेत्तुषम् ।
नाहं ब्रह्मेति जानाति तस्य मुक्तिर्न जायते ॥ ४६ ॥

यो वेदशास्त्राण्यधीत्य श्रुत्वापि नाहं ब्रह्मेति
जानाति तस्य सर्वाणि शास्त्राणि प्रयासकराण्येव । यथा
क्षुधार्तः
मुष्टिभिराकाशं उन्याञ्चेति करभङ्ग एव जायते न किमपि
कुलं
यथा वा तुषं कण्डयेदवहन्यात् । अवहननश्रम एव कुलं
न तु
तद्गुलभावः । तद्ब्रह्मुक्तिर्न जायते इति भावः । तद्गुक्तं
भागवते ' तेषामसौ क्लेशल एव शिष्यते नान्यधथा
स्थूलतुषा-
वधातिनाम् ' इति ॥

इति श्रीगौडपादाचार्यविरचितायां

उत्तरगीताव्याख्यायां

द्वितीयोऽध्यायः ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

योगी व्यर्थङ्कियालापपरित्यागेन शान्तधीः ।

तृतीये शरणां यायाद्भ्रिमेवेति कीर्त्यते ॥

श्रीभगवानुवाच—

अनन्तशास्त्रं बहुवेदितव्य-

मल्पश्च कालो बलवश्च विद्वाः ।

यत्सारभूतं तद्गुपासितव्यं

इंसो यथा क्षीरमिवाम्बुमिश्रम् ॥ १ ॥

विवेकिना योगिना

सारभूतमध्यात्मशास्त्रमेवोपासितव्यं न
 त्वन्यत् अशक्यत्वात् अनन्तशास्त्रं पर्यवसानरहितानि
 शास्त्राणीत्यर्थः । यथाकथञ्चित्पर्यवसानेऽपि बहु
 वेदितव्यं
 तत्तात्पर्याणि बहूनि वेदितव्यानीत्यर्थः । ज्ञातुं शक्यत्वेऽपि
 कालः स्वल्प एव 'पुंसो वर्षशतं ह्यायुः' इति
 न्यायात् ।
 तस्माद्यत्सारभूतं सर्वशास्त्राणालोऽय
 यन्निश्चितमभाऽऽकरसं
 ब्रह्म तदेवोपासितव्यम् । तदुक्तम् 'आलोऽय
 सर्वशास्त्राणि'
 इत्यादि । उक्तं च हरिवंशे—
 असत्कीर्तनकान्तारपरिवर्तनपांसुभिः ।
 वायं हरिकथावापगङ्गायैव पुनीमडे' इति । तत्र
 दृष्टान्तमाह—इंसो यथा अम्भुमिश्रत्वेऽपि अम्ब्वंशं
 विहाय
 क्षीरमेवोपादत्ते तद्गदिति भावः ॥

तस्मात्पाण्डित्यं निर्विधैत्यादिश्रुत्या पाण्डित्यप्रकटनस्य
 ब्रह्मोपासनाप्रतिबन्धकत्वेन सर्वमपि पाण्डित्यं उच्यमित्याह—

पुराणं भारतं वेदशास्त्राणि विविधानि च ।
 पुत्रदारादिसंसारो योगाभ्यासस्य विघ्नकृत् ॥ २ ॥

योगाभ्यासस्य आत्मैक्ययोगाभ्यासस्य । शेषं
 स्पष्टम् ॥

किं च आत्मविचारमन्तरेण एतदशास्त्राणि न विचारयितव्या-
 नीत्याह—

एदं ज्ञानमिदं ज्ञेयं यः सर्वं ज्ञातुमिच्छति ।
 अपि वर्षसहस्रायुः शास्त्रान्तं नाधिगच्छति ॥ ३ ॥

सहस्रवर्षपरिमितायुष्मानपि ऐकैकस्य शास्त्रस्य अन्तं
 पारं भावनिश्चयं वा नाधिगच्छति; किमुत वक्तव्यं

सर्वाणि शास्त्राणि नाधिगच्छतीति भावः ॥

तर्हि सर्वमपि विडाय अधिगन्तव्यं वा
किमित्याशङ्क्याह—

विज्ञेयोऽक्षरतन्मात्रं ज्ञवितं यापि यञ्चलम् ।
विडाय शास्त्रजालानि यत्सत्यं तदुपास्यताम् ॥ ४ ॥

अक्षरतन्मात्रं नाशरहितसत्तामात्रात्मक आत्मा
विज्ञेयः । तत्र य वैराग्यार्थं ज्ञवितमपि यञ्चलमिति
विज्ञेयम्,
' यरमश्वासवेलायां यत्कृत्यं तत्सदा कुरु ' इति
न्यायात् । तस्माच्छास्त्रजालानि विडाय यत्सत्यं
तदेवोपास्यतामिति ॥

छन्द्रेयजये वैराग्यं स्वत एव जयत इत्याह—

पृथिव्यां यानि भूतानि जिह्वोपस्थनिमित्तिकम् ।
जिह्वोपस्थपरित्यागे पृथिव्यां किं प्रयोजनम् ॥ ५ ॥

जिह्वोपस्थनिमित्तिकम् आहारव्यवायनिमित्तं सत्
पृथिव्यां
यानि भूतानि सन्ति, प्रायशः तत्परित्यागी येत्,
पृथिव्यां किं
प्रयोजनम्, किमपि प्रयोजनं नास्तीत्यर्थः, ' जितं
सर्वं
जिते रसे ' इति न्यायात् ॥

एवमात्मसमाधिनिष्ठस्य सर्वत्र ब्रह्मदर्शनमेव,
नान्यदर्शनमित्याह—

तीर्थानि तोयपूर्णानि देवान्याषाण्मृन्मयान् ।
योगिनो न प्रपद्यन्ते आत्मध्यानपरायणाः ॥ ६ ॥

तीर्थस्नानादिना देवतापूजादिना य अध्यात्मसमाधौ
सिद्धे पुनस्तेन किं प्रयोजनमिति भावः । स्पष्टमन्यत् ॥

योगिनः सर्वत्र ब्रह्मदर्शनमेवेत्येतत् अधिकारिभेदे-

નોપપાદયતિ—

અગ્નિર્દેવો દ્વિજાતીનાં મુનીનાં હૃદિ દૈવતમ્ ।
પ્રતિમા સ્વલ્પબુદ્ધીનાં સર્વત્ર સમદર્શિનામ્ ॥ ૭ ॥

દ્વિજાતીનાં કર્મકાણ્ડરતાનામ્ અગ્નિર્દેવતમ્,
મુનીનાં
મનનશીલાનાં યોગિનાં હૃદિ હૃલ્કમલમધ્યસ્થિતા પરિ-
સ્થિન્નમૂર્તિર્દેવતમ્, સ્વલ્પબુદ્ધીનાં પ્રાકૃતાનાં તુ
મૃત્યાષાણાદિપ્રતિમૈવ દૈવતમ્, સમદર્શિનાં તુ
આરુઢાનાં
સર્વત્ર ' સર્વ ખલ્વિદં બ્રહ્મ ' ઇતિ શ્રુત્યા સર્વમપિ
દૈવતમેવેત્યર્થઃ ॥

તસ્માત્ જ્ઞાનેનૈવ જ્ઞાતવ્યમ્, જ્ઞાનાભાવે
બ્રહ્મ ન
પશ્યતીત્યાહ—

સર્વત્રાવસ્થિતં શાન્તં ન પ્રપશ્યેજ્જનાર્દનમ્ ।
જ્ઞાનચક્ષુર્વિહીનત્વાદન્ધઃ સૂર્યમિવોદિતમ્ ॥ ૮ ॥

સર્વત્રાવસ્થિતં સર્વત્ર પરિપૂર્ણમપિ અજ્ઞઃ ન
પશ્યતિ; તત્ર
હેતુઃ જ્ઞાનચક્ષુર્વિહીનત્વાત્
જ્ઞાનાપ્યચક્ષૂરહિતત્વાત્,
તત્ર દૃષ્ટાન્તમાહ—અન્ધ ઇતિ । સ્પષ્ટમન્ચત્ ॥

સર્વં બ્રહ્મેત્યેત્તદુપપાદયતિ—

યત્ર યત્ર મનો યાતિ તત્ર તત્ર પરં પદમ્ ।
તત્ર તત્ર પરં બ્રહ્મ સર્વત્ર સમવસ્થિતમ્ ॥ ૯ ॥

યત્ર યત્ર મનો યાતિ મનો યદ્દ્વિષયીકરોતિ તત્ર તત્ર
પરં
સર્વોલ્કૃષ્ટં પદં પ્રાપ્ય સ્થાનં પરં બ્રહ્મૈવ
સમવસ્થિતમ્ ।

घटः स्फुरतीत्यादिसफुरणानुभवादिति भावः ॥

अेतादृशस्य योगिनः सर्वमपि प्रत्यक्षतया भासत
 षत्याह—

दृश्यन्ते दृशि तृपाणि गगनं भाति निर्मलम् ।
 अहमित्यक्षरं ब्रह्म परमं विष्णुमव्ययम् ॥ १० ॥

परमं सर्वोद्दृष्टमक्षरमपक्षयरहितमव्ययं
 नाशरहितं विष्णुं परमात्मानमहमित्यभेदेनैव यो भावयति
 तस्य भावयितुः दृशि ज्ञाने तृपाणि दृश्यन्ते नामतृपा-
 त्मकानि जगन्ति भासन्त इत्यर्थः । गगनमपि निर्मलं भासते;
 तथा य सर्वमपि प्रत्यक्षेणानुभवतीत्यर्थः । इयं चारुरु-
 क्षावस्थायामन्तरापतिता योगसिद्धिरिति तत्त्वज्ञा वर्णयन्ति ।
 आरुढस्य ब्रह्मनिष्ठत्वेनैतद्दर्शनायोगात् । ' या निशा
 सर्वभूतानाम् ' इति स्मृतेः ।

दृश्यते येत्भगाकारं भगाकारं विचिन्तयेत् ।
 सकलं निष्कलं सूक्ष्मं मोक्षद्वारेण निर्गतम् ॥ ११ ॥

अपवर्गस्य निर्वाणं परमं विष्णुमव्ययम् ।
 सर्वज्योतिर्निराकारं सर्वभूतगुणान्वितम् ॥ १२ ॥

सर्वत्र परमात्मानं अहमात्मा परमव्ययम् ।

भगाकारं हंसात्मकं परं ब्रह्म ' हंसो विधिः
 शङ्कर एव हंसः हंसश्च विष्णुर्गुरुरेव हंसः ' इत्यादि
 स्मृतेः दृश्यते येद्यदि प्रकाशेत तर्हि स्वयं ब्रह्मात्मा
 परब्रह्मात्मकः सन् सकलं तेजोमयं निष्कलं कलातीतं
 सूक्ष्मं प्रमाणागम्यं मोक्षद्वारेण निर्गतं
 मोक्षमार्गैकगम्यम् ॥

अपवर्गस्य निर्वाणं मोक्षसुभात्मकं परमं
 उद्दृष्टं विष्णुं व्यापकम् अव्ययं नाशरहितं
 सर्वतो ज्योतिराकाशं
 सर्वतः स्वयंप्रकाशं सर्वभूताधिवासिनं सर्वान्तर्निधामकं

परमात्मानं भगाकारं उंसात्मकं विचिन्तयेत्
ध्यायेदित्यर्थः ॥

अवं चिन्तयतः पापलेशोऽपि नास्तीत्याह—

अहं ब्रह्मेति यः सर्वं विजानाति नरः सदा ।
उन्यात्स्वयमिमान्कामान्सर्वाशी सर्वविध्यी ॥ १३ ॥

सर्वं निषिद्धं कृत्वापि कर्मभिर्न स बध्यते षति,

यः

सदा सर्वं ब्रह्मेति विजानाति, सर्वाशयपि
सर्वनिषिद्धभक्ष्यपि
सर्वविध्यी सर्वनिषिद्धविध्यपि इमान् कामान्
अरिषडुर्गान्
उन्यात् जयेत्, सर्वनिषिद्धकर्म कृत्वापि
तैर्निषिद्धकर्मभिर्न
बध्यते ॥

क्षणमात्रं वा ब्रह्मध्यानरतस्य

नान्यसुभयिन्तेत्याह—

निमिषं निमिषार्धं वा शीताशीतनिवारणम् ।
अथला डेशवे भक्तिर्विभवैः किं प्रयोजनम् ॥ १४ ॥

शीताशीतनिवारणं यथा तथा

शीतोष्णसुभृदुःखादि-

द्वन्द्वसङ्घर्षतया निमिषं निमिषार्धं वा डेशवे भक्ति-
रथला येत्, विभवैः भक्त्यतिरिक्तविषयसुभैः किं
प्रयोजनमिति ॥

अेतादृशो योगी यद्वि भोक्षमापेक्षेत, तद्वि

नान्यविषय-

चिन्तां कुर्यादित्याह—

भिक्षात्रं डेडरक्षार्थं वस्त्रं शीतनिवारणम् ।
अश्मानं च डिरण्यं च शाकं शाल्योदनं तथा ॥ १५ ॥

समानं चिन्तयेद्योगी यद्वि चिन्त्यभपेक्षते ।

योगी चिन्त्यं भोक्षं यद्वि अपेक्षेत, तद्वि

दृढरक्षणार्थमेव

भिक्षात्र चिन्तयेत्, न त्विन्द्रियप्रीत्यर्थमित्यर्थः;

वस्त्रं च

शीतनिवारणार्थं चिन्तयेत्, न अलंकाराय; अश्मानं

पाषाणं

छिरण्यं सुवर्णं च शाकं शाव्योदनं च डेयोपादेयवैषम्य-

राहित्येन चिन्तयेदित्यर्थः ॥

किं च—

भूतवस्तुन्यशोचित्वं पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

भूतवस्तुनि गतवस्तुनि अशोचित्वे गतमिति दुःखराहित्ये

सिद्धे, उपलक्षणमेतत्, आगामिवस्तुनिरपेक्षत्वे सिद्धे,

वर्तमानवस्तुनि लब्धे उर्षराहित्ये सिद्धे च पुनर्जन्म न

विद्यते ॥

आत्मयोगभवोयद्यो भक्तियोगशिरोमणिम् ।

तं वन्दे परमानन्दं नन्दनन्दनमीश्वरम् ॥

एति श्रीगौडपादाचार्यविरचितायां उत्तरगीताव्याख्यायां तृतीयोऽध्यायः ॥

Encoded by Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com

Proofread by Sunder Hattangadi, Domenico Salvati salvati-domenico@alice.it

.. Uttara Gita Bhashya ..

Searchable pdf was typeset using generateactualtext feature of Xe_{La}TeX 0.99996

on September 11, 2017

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

